

DAVASARIS

ILIUSTRUOTAS JAUNIMO LAIKRAŠTIS

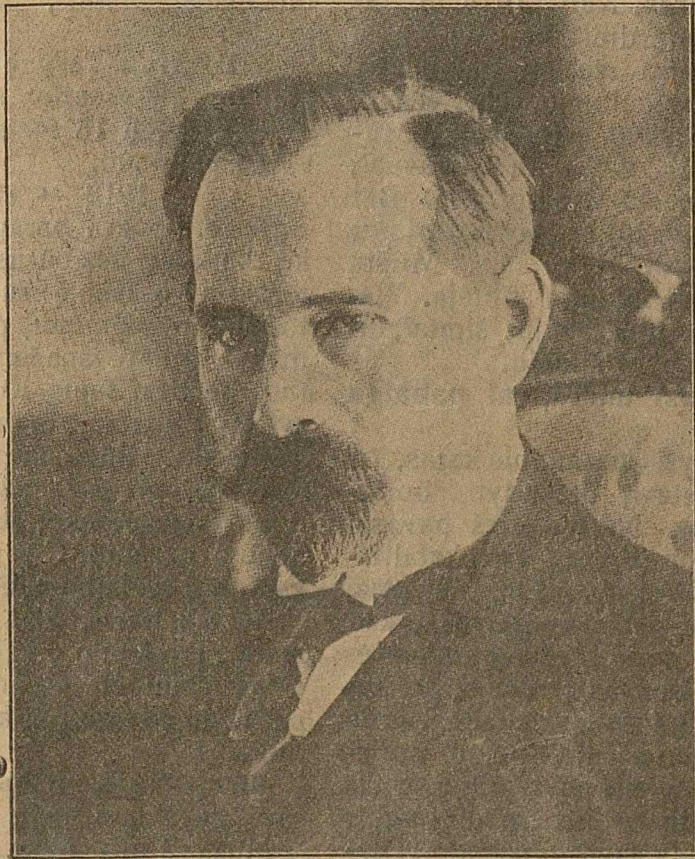
Kaina: metams—8 litai, atskiras nr —60 ct.

Adresas: Kaunas, Mapų g-vė 11, telef. 18

Nr. 1.

1927 m. sausio 17 d.

XIV m.

Lietuvos Respublikos Prezidentas

ANTANAS SMETONA

Mūsų širdis plaka.

Mūsų širdis plaka džiaugsmu sulaukusi 1927 metų. Tai mūsų Jubiliejiniai metai. Šiais metais sukanka 15 metų, kaip mes, pavasarininkai gyvuojame. 1912 metais gegužės 10 d. išėjo pirmas „Pavasario“ numeris ir su juo kartu iškūrė „Pavasario“ sąjungą. 15 metų kaip viena diena pražūžė. Neapsakomas džiaugsmas mus lina, kad „Pavasario“ sąjunga įsikūrusi sunkiose aplinkybėse tiek gyvenimo audrų pernešusi, šlandieną drąsiai gali švęsti savo 15 metų sukaktuves.

Štai tos pergalėtos audros:

Didysis karas. Nuo 1914 m. iki 1918 metų siautė didis karo viesulas, nušluodamas nuo žemės paviršiaus kas tik jam pasipainiojo. Ne vienas ir Pavasarininkų žuvo karo lauke. Mūsų sąjunga, vos du metų gyvavusi, galėjo visai nuo to viesulo žūti. Bet nežuvo. Ar jai žūti? Pavasarininkų širdis plaka gyvybės versme. Miršta vienas kitas, bet sąjunga stiprėja. Vieton mirusiųjų stoja naujų, šimtai, tūkstančiai plakančių širdžių.

Antroji balsei audra, tai pabaiga 1926 metų.

Tai ne didysis pasaulinis karas, tai gresiantis Lietuvą pražudyti bolševizmo pavojus. Ne tik prieš pavasarininkus, bet prieš visą, kas katalikiška, krikščioniška, tautiška, netikėtai buvo susispietę patamsių galybės, kad visą nušluoti nuo Lietuvos žemelės paviršiaus. Ir iš pavasarininkų tarpo buvo tokių bailių kiškių atsiradę, kurie metų savo organizaciją ir perėjo į priešingą pusę. Daugelis pavasarininkų visgi nenusigando priešų grasinimų ir liko ištikimais savo obalsiui „Dievui ir Tėvynei“. Garbė jiems! Toji balsei audra pražūžė per mūsų galvas ir mes likome nesuardyti. Bedievių pasikėsinimai Dievo Apvaizdos nematoma ranka liko dideliu jų pačių pažeminimu

perblokti. Mat, mūsų širdis plaka ir plakti jina! nenustos, kaip nenustoja gaivinės gamtą pavasario vėjelis. Pavasarininkuose yra toji galybė, kuri yra gamtoje ankstybame pavasaryje. Viskas tuokart gyvybe kvepuoja ir džiaugiasi.

Mūsų Jubiliejaus metai tenepasilieka be jokio ženklų, ar kokio atminimo, kur tai sakyte sakytų apie mūsų garbingą sąjungą. Aš labai pageidaučiau, kad vienur kitur pavasarininkai, susibūrę didesnėmis kuopomis, 15 metų sąjungos sukaktuvėms paminėti, pastatytų kryžių prie viešų vietų, su atitinkamais parašais, pavyždin, kad ir tokiuo:

„Dievui ir Tėvynei“ Katalikiškojo jaunimo „Pavasario“ sąjungos N. N. . . . kuopų 15 metų sąjungos gyvavimui paminėti.

1912 — 1927.

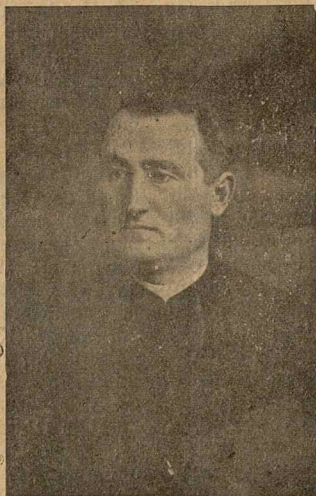
Be to, atskirų parapijų pavasarininkų kuopos, susibūrusios, turėtų surengti savo šventę su atskiromis tam tikslui pritaikintomis pamaldomis. Tai dienos atlikti išpažintį, visiems priimti bendrai šentą Komuniją, išklausyti atatinamo, jaunimui pritaikinto pamokslų. Būtų dar galima, jei atsirastų patogi salė, visiems po Komunijos sueiti užkąsti, susidėjus surengti bendrą užkandį. Čia ir atskiroms pralaboms sveikinimams būtų vietos.

Aš esu tikras, kad toki iškilmė, 15 metų „Pavasario“ sąjungos sukaktuvėms paminėti surengta, labai daug padarytų pavasarininkų dvasiai sustiprinti.

Mūsų širdis plaka džiaugsmu 15 savo gyvavimo metų sulaukus!

Mūsų širdis plaka pasiryžimu: išaušus pavasariui ir mes pradėsime daugiau bruzdėti ir krutėti, kad savo brangų Jubiliejų kuogražiausiai ir iškilingiausiai apvaikščiots.

Kn. P. Dogeltis.

**„Pavasario“ S-gos įkurėjas
kanauninkas P. DOGELIS.**

Vyriausias „Pavasario“ Centras širdingai sveikina Garbingąjį S-gos Įkūrėją, švenčiantį 50 metų savo amžiaus sukaktuves.

Kun. kan. Paulius Dogelis.

50 m. gimimo sukaktuvės.

(1877 m. sausio mėn. 20 d. — 1927 m. sausio mėn. 20 d.)

Gimė 1877 m. sausio mėn. 20 d. Knebionių kaime, Girkalnio parapijos, Raseinių apskrities, iš vidutiniai pasiturinčių ūkininkų. Mokslus ėjo Girkalnio pradžios mokykloje, Raseinių apskrities mokykloje, Liepojaus gimnazijoje ir Žemaičių dvasinėj semina-

rijoje Kaune. Kunigu išvestas 1899 m. liepos m. 25 d. Vikaro pareigas ėjo Kvetkuose, Panemunėlyje, Tirkšliuose, Nemakščiuose, Vandžiogaloje ir prie Žemaičių Katedros bažnyčios, kur prie Vyskupo Paliulono ėjo kartu Vyskupo sekretoriaus pareigas. 1901 m. gin-

damas glimtosios kalbos teises Paneunėlio liaudies mokykloje, dėstydamas tikybos pamokas, susiduria su rusų mokytoju, dideliu rusifikatoriumi, ir už tai Vidaus Reikalų Ministerio Plevės įsakymu buvo nuteistas dviem metams Kretingos vienuolynan, kur jo kiti kunigo pareigų elti buvo griežtai draudžiama ir iš vienuolyno mūrų negalima buvo išeiti. Visą tą laiką dideliu pasisekimu organizuoja slapta lietuviškų knygų ir laikraščių gabenimą iš Tilžės į Lietuvą. Pačiame vienuolyne šalia savo kambarėlio turėjo slapta knygų ir laikraščių sandėlį. Tai buvo perdrąsus žygis. Už jį nuo rusų valdžios, jei būtų daryta krata ir atrasta sandėlis, būtų smarkiai nukentėjęs ir jis pats ir vienuolynas. Bet šv. Antanas, kaip ir jis pats kad sako, gelbėjo nuo tos nelaimės. Knygnešiai ir kiti žmonės įtraukti į organizaciją slapto knygų gabenimo turėjo ypatingą pamaldumą prie šv. Antano.

1904 m., užbaigęs bausmę Kretingos vienuolyne, vyskupo Paliuliono skiriamas prie Žemaičių Katedros Kaune vikaru. Kauno gubernatorius Veriovkinas laikydamas tą paskyrimą kun. Dogelio avansavimu į geresnę vietą, ilgą laiką netvirtino. Bet vysk. Paliulionas nenusileido. Asmeniškai važiavo pas gubernatorių prašyti patvirtinti, kol tą patvirtinimą išgavo.

1914 metais, prasidėjus didžiajam karui, Kauno tvirtovės komendantas Grigorjevas įsako kun. P. Dogeliui, kaip neįstikimam valdžiai į 24 valandas šsikraustyti iš Kauno. Kun. Dogelis apsigyvena Vilniuje ir čia išbūna iki 1919 m. pradžios, eidamas Lietuvių Centro Komiteto nukentėjusiems dėl karo šelpti sekretoriaus pareigas. Čia vokiečių okupacija, įtardama kun. Dogelį slaptame susinešime su negeistinais žmonėmis ir priešingų vokiečiams proklamacijų išleidime, areštuoja jį ir per 3 mėnesius daro tardymus, galų gale nubausda-

ma pinigine pabauda. Vilniui patekus į bolševikų rankas kun. Dogelis kartu su keletu kitų lietuvių inteligentų, bolševikai areštuoja ir sodina kalėjiman, kaip įkaitą; Vilniaus, Dvinsko ir Smolensko kalėjimuose išbuvo taip pusę metų.

Pagrįžęs iš kalėjimo Kaunan 1919 m. liepos mėn. skiriamas Žemaičių Katedros viceprepozitu (klebonu), o 1920 m. pradžioje išrinktas į St. Seimą. Visuomenės darbe yra šiaip pasidarbavęs: 1905 m. įsikuriant Kaune knygoms leisti šv. Kazimiero Draugijai, išrenkamas tos Dr. išdininuku. (Dabar yra šv. Kazimiero Dr. Valdybos nariu.) 1907 m. kartu su keliais kitais inteligentais įsteigia Kauno lietuvačių šv. Zitos tarnaičių draugiją ir renkamas tos Dr. išdininuku. Paskui lieka šv. Zitos Dr. pirmininku, kuriuo ir dabar tebėra. Šv. Zitos Draugija jam pirmininkaujant įsigijo didelį turta: žemės ir mūro namų ir prisisteigė įvairių Kaune įstaigų. Dabar Kaune viena iš gražiausių susirinkimams daryti salių yra zitiečių salė naujuose namuose.

1910 — 1911 m. prasidėjus organizuoti besimokinančiai katalikiškajai moksleivijai ateitininkams, aktyviai jiems padeda kurtis. Pas jį dažniausia būdavo daromi slapsti susirinkimai ir konferencijos.

1911 m. yra vienas pirmųjų įsteigėjų ir iniciatorių L. Katalikų Mokytojų Sąjungos ir tos Sąjungos pirmojo organo „Mokytojas“ sandarbininkas.

1912 m. taip pat jo yra duota pradžia kat. jaunimo sąjungai „Pavasaris“. Tais metais, gegužės mėn. 10 d. išeina pirmas „Pavasario“ numeris ir kartu steigiama tuo vardu jaunimo sąjunga, kurioje kun. Dogelis veikliai dirbo.

Įsikūrus Kaune L. Katalikų Veikimo Centrai, kurio tikslas būti visų katalikiškų organizacijų patarėju ir tarpi-

Jaunimas — jaunimui

Nauji metai — išsirašykime ir platinkime „Pavasari“.

Išsirašykime sau „Pavasari“ ir jį platinkime.

Išsirašykime „Pavasari“ savo broliams, seserims ir užjūryj gyvenantiems draugams.

Prikalbėkime, kad išsirašytų „Pavasari“ savo kaimynus, pažįstamus ir gimines.

Nusiųskime „Pavasari“ savo broliams okupuotoje Lietuvoje gyvenantiems.

Išsirašykime „Pavasari“ keliose susidėję jeigu neišsigalime po vieną.

Išsirašykime „Pavasari“ sau, broliams, seserims, kaimynams, pažįstamiems, draugams ir tada tik tenurimsta mūsų siela.

A. GRATKAUSKAS

Tauragnai, Utenos apskr.

ninku, 1922 m. buvo K. V. Centro Vyriausios Valdybos vicepirmininku, ir jis Valdybos pavestą jam darbą įsigyti nejudomąjį turtą, tą darbą atliko per daug rizikingai, bet kartu ir laimingai: visai neturėdamas pinigų užpirko dvejus mūro namus prie Laisvės Alėjos Nr. 31-b nuo Rittenbergo, kur dabar yra L. Ūkininkų Centralinis ir Tarptautinis bankai. Dabar tie namai sudaro gražią K. V. Centro nuosavybę ir iš skolų beveik jau baigiama išbristi.

Nuo 1921 metų yra Ateitininkų Susiėlpimo Fondo pirmininku. Ir tai organizacijai įsigyta mūro namai su žemės sklypu Kaune prie Laisvės Alėjos nr. 3 nuo Žižmovskių. Dabar čia statomi ateitininkų rūmai. Ateitininkų rūmų statymo Komiteto pirmininkas yra kun. P. Dogelis.

1924 m. vyskupas J. Skvireckas paveda jam įkurti vartotojų B-vę „Concordia“ tikslu statyti bažnyčioms reikalingų dalykų. B-vė tais metais įsi-

kūrė ir kun. P. Dogelis yra josios išdininku ir visų reikalų vedėju.

1925 metais, įsikūrus kunigų invalidų ir emeritų kasai nuo toliki šiam laikui yra tos kasos išdininku.

Yra parašęs nemaža straipsnių į daugelį katalikiškų laikraščių, kaip prieš karąėjusių, taip ir dabar einančių.

Parašė brošiūrėles: Pirmoji Komunija, Kaip vesti susirinkimus, Tarnaičių ir darbininkų kalendorius 1914 metais.

Išvertė ir išleido šias knygas:

Šv. Alfonso Liguori: „Kristaus Susieduotinė“ 2 knygos. T. Pinart S. J. „Jėzaus Meilė“ 1 knyga. J. Chapuis S. J. iš lotynų kalbos „Visų metų apmąstymai“ 2 knygos.

Jo Ekscelencija Kauno arkivyskupas metropolitas J. Skvireckas 1926 m. Šv. Petro ir Povilo vigilijoje kunigą Povilą Dogelį pakelia į Kauno Metropolijos Kapitulos garbės kanonikus. J.

Paskutinės piršlybos.

1.

Gal jūs žinote Meškynių kaimą?.. Jis turi labai gražias sodybas ir vasarą visas beržyne paskendęs būna. Jei jūs vasarą (geriausiai berželio mėn.) užklystumėte į Meškynių kaimą, aš jums išrodyčiau visas grožybes. — Šalia kaimo teka upelis, kurio krantai taip aukšti, kad iki pasieks vandeniį mestas nuo kranto akmuo, parskaitys mažiausią tris puslapius vidutinio didumo knygos ir taip gražūs, kad prieš jų gražumą šešėliu virsta apdainuotosios pietų šalies grožybės. Už pusės kilometro nuo kaimo, vidury beržyno yra Barsiukų Kaimas, kame dar ir dabar barsiukai tebeturisavo olas ir kame vienam ir be ginklo vaikščioti reikia turėti pakankamai drąsos... Nueitume ir prie Sedulių Šaltinio, kurio vanduo taip skaidrus, kad visas šaltinis atrodo, kaip viena didelė ryto rasa. Jis ir žibda kaip rasa saulės spinduliuose... Kada aš visą jums išrodyčiau, man netektų raudonuoti: jūs būtumėt patenkinti.

Tačiau gal kuris iš jūsų paklausit: „o kokie ten žmonės?“ Gerai. Sis klausimas visai teisėtas ir mano beveik numatytas. Juk mes visi manome, kad kitur žmonės kitokie ir be abejo geresni negu čia, kur mes gyvename.

Aš papasakosiu vieną atsitikimą visai neseniai įvykusį Meškynių kaime. Jis įvyko keletas dienų tam atgal. Tiesa, aš galiu dar aiškiai pasakyti: visa tai apie ką aš pasakosiu atsitiko šįmet Trijų Karalių dienoje. Iš čia jūs ir sužinosit apie Meškynių kaimo žmones, nes čia bus kalbama vien tik apie žmones. Apie žmones, kurie ir Dievą myli, ir artimą pažįsta ir sąžinę turi. Sąžinę, be abejo, jautrią: jei kuris iš jų lieka kieno nors nuskriaus-

tas, ar blogesnius pietus pavalgo, tai jį sąžinė visą dieną persekioja...

2.

Pasakojimą pradėdau... Tik aš prašysiu jūsų teisingai šiuos žmones teisti, o iš laiko susidaryti dėl jų blogą nuomonę — uždraudžiu.

Na ir pradėdau. Meškynių kaime, trečias namas nuo vandens malūno priklauso Vincui Streimikiui. Streimikis senas Meškynių kaimo gyventojas, senas žmogus, senai kaip nebeturi nė vieno hektaro žemės, bet už vis seniau yra gavęs didžiausio apylinkės girtuoklio vardą. Be to, jį girtą žmonės vadina „graif Streimik“.

Jam iš gimusiųjų kas trečias vaikas aukdavo, vadinas, nemirdavo. O iš septynių augančių vienas turi vardą Aleksiuo. Aš jį vieną teminiu ne dėl to, kad jis yra vyriausias Streimikių sūnus, bet dėl to, kad jam jau 30 metų ir turi siaurus, juodus ūstelius, žalias akis ir visados šypsoji. Be to, su juo šių metų Trijų Karalių dienoje ir atsitiko tai, apie ką ir turiu papasakoti.

3.

Kalėdų antrąją dieną Aleksiuokas parėjo tarnavęs iš ūkininko. Įėjo, motinai pabučiavo į ranką, atidavė paviržį ir tarė:

— Še, mamait, maitink mane kol aš apsivesiu.

— O kai tu apsivesi ar pati tave maitins?

— Tai kažin...

— Jei jau turtinga.

— Tai kažin...

Reikia pasakyti, kad Aleksiuokas visada sakydavo „tai kažin“, tačiau jis nebuvo kvailas iki nekalbėdavo apie

Uyčiams Amerikoje

Iženge į naujus metus priimkite nuo visų Jūsų brolių ir seserų Lietuvoje širdingiausių linkėjimų. Prie tos progos dar syk iš širdies Jums dėkojame už mūsų atstovų taip pulkų primimą 1826 m. vasarą ir tyrtai tikimės turėsia progos Jums šimet, skaitlingai atvykstantiems su ekskursija Lietuvon, bent kiek atsilyginti už parodytą savo laiku mūsų atstovui prielankumą.

Let's go, let's all go to Lithuania!

Dėkingų Jūsų brolių ir seselių vardu sveikina ir dar sykį kviečia

„Pavasario“ Sąjungos Centro Valdyba

įgal. Kun. ČESAITIS, D-ras ERETAS.

vedybas, nors žmonės jį ir vadino kvailiu.

Tėvas nusikrapštė nuo pečiaus.

— Duok, Aleksi, ką uždirbai. Juk už košę.

— Ar pragertil? Špygą gausi — ir pakišo tėvui špygą po nosę.

— Aleksiuk, nepykik tėvo — įsikišo motina.

— Tai kažin...

4.

Trijų Karalių dienoje atėjo pas Aleksiuką Tamošaičių Jurgis, ūkininkaitis ir tarė:

— Na, Aleksiuk, važiuojam piršlias.

— Tai kažin...

— Ką čia „kažin“, juk dabar mėsiedas, tau ženytis jau senai laikas. Pasensi, susmuksi, paskui mergos ir vaipysis.

— Gal ir pamėginti?..

— Nebūk liurbis — einam pas mane ir viskas bus gerai... Ei, mudu po šimts pypkių!..

— Gerai... juk tam ir jaunystė, ar ne taip? Sakau, juk tam ir jaunystė, ar ne taip?

— Žinoma, kad taip... Tik pasiimk pinigų su savim — pridūrė Jurgis tyliau.

— Turiu, turiu. Šią gadynę be pinigų... Sakau be pinigų tai nė piršlias, ar ne taip?

— O tai „molodiec“

— Tai kažin...

5.

— Užbėk pas malūnininką paįmsi keletą pusbutelių.

— O kiek paimti?

— Penkius paįmsi... Ką čia daug..

— Tai kažin...

— Bėk, o daugiau atsineši pas mane į seklyčią... O paskui mudu padarysim štuką — pasakė Jurgis aksumerkdamas.

Aleksiukas atbėgo uždusęs, su pusbuteliais barškėdamas.

— O pas ką mes važiuosim, ot?..

— Nu... Alšku, kad pas Mamos lktę, ar pas Bobą Veroniką nevauiuosim. Važiuosim pas pačias šumiausias: pas tėvūnaites.

— Che, che, che... tai kažin...

— Važiuosim pas Gabrių Barbutę, ai pas ką mes važiuosim!.. Na duok orą čia išgersim. Sveiks!

— Kad Gabrių Barbutė labai juoias iš manęs — nedrąsiai pasakė.

— Kad myli tai ir juokias. Še, tik a daug negerk.

— Kad ji visą laiką mane stumdo, epia kazoką pašokti, liepia po peč-a palysti... Ale ji labai graži...

— Eik tu dūda, dūda. Kodel ji kitų eliepia? O todel, kad nemyli. O žiūk, kada tavęs nėra tai nuolat — tas leksiukas, tas Aleksiukas...

— Tai kažin...

Išvažiavo.

6.

— Tu nuvažiuok arklį į daržinę, o š eisiu į vidų — pasakė Jurgis įvažius į Gabrių kiemą.

— Gal eitumėm kartu?

— Ne ne, tu nuvažiuok arklį: matys, ad gaspadoraunas.

Jurgis nuėjo į vidų. Pas Gabrius nvo svečių. Apsėdęs stalas valgė, ėrė, užė ir politikavo.

— Ar Jurgutis vienas? — įėjusį Jurgį atliko Gabriėnė.

— Nežinau kur mama su teta išsitarabanijo... Ot, dar atsivežiau Aleksiuką.

— O tai kad pasijuoksim — atsiėpė išgirdusios mergiotės.

— Jau piršliais vežei... — pasakė argančių balsu kažkoks raudonas ses visiems žinomą tiesą.

— Tai kur jis yra? — paklausė Gabriėnė.

— Prie arklio.

— Tai jį taip puola šunes?

— Kad ir perplėštų kinką — šypelėjo kažkoks įkaitęs pypkorius.

Įėjo Aleksiukas. Visi apstojo kalbinti, vaišinti, piršti. Kiekvienas ūkininkas kvietė pas save stoti už berną ir žadėjo priimti į žentus.

— Na, Aleksluk, trauk pusbutelius, sodink tėvus, juk žinai ko atvažiuovome — jautė piršlio pareigas Jurgis.

Aleksiukas jau įkaušęs pastatė ant stalo tris pusbutelius ir dairosi šypsodamasis.

— Aleksiuk, jei nori, kad „susiklijuotų“ tai vaišink piršlius — paaiškino Gabrys ir parodė į sėdinčius vyrus.

Visi vyrai buvo geri piršlai. Ir moterys iš pasalų žiūrėjo į „čierkutę“ ir raukydamosios labai maloniai gėrė.

— Reikia duoti ant žiedo — kažkas prisitarė.

— Ant žiedo, ant žiedol — pradėjo visi šaukti.

— Na, Aleksiuk, duok ant žiedo — ragino Jurgis.

Aleksiukas išsitraukė šimtą litų ir metė ant stalo.

— Kas man, aš vyras statkaunas... Galite leisti už manęs: aš gaspadoraunas, statkaunas, minkštas vyras, šnektos pilnas — visai įsidrąsinęs gy-rėsi Aleksiukas.

— Aleksiuk, kas gi taip daro... nu-nešk, tėvui į ranką pabučiuok ir paduok — paaiškino viena lipšni moterėlė.

Aleksiukas priėjo ir šypsodamasis padavė Gabriui pinigų.

Tuo tarpu bernai tarėsi, kaip „panarvoti“, anot jų, Aleksiuką.

Geria alų. Kada Aleksiukas nemato į jo stiklinę saują druskos, arba garsyčių.

— Gerk, gerk, Aleksiuk, čia už jauniosios sveikatą.

Aleksiukas geria beveik ašarodamas. Juk už „jos“ sveikatą.

Vyrai susitarė „teterviną mušti“. Su-stojo vidury aslos trys vyrai. Viduri-nis taip vikrus, kad jokiuo būdu ant-

Žiemos grožis Lietuvoje.

rieji du jam kepurės nuo galvos nenumuša. Visi žiūri...

— Na dabar Aleksiukas, Aleksiukas. O tai vėkrus vyras!..

Atsistojo Aleksiukas. Vyras susimirkčiojo. Ir jie vietoje mušti Aleksiukui per kepurę duoda su kulokais stačiai per galvą. Visi klega, juokiasi...

— Jie man per galvą pataiko, bet per kepurę jokiuo būdu nepataiko — giriasi Aleksiukas.

„Pasiutęs ir kietumas“ skundžiasi mušantieji vyrai. Vienas atnešė plytos galą ir įbruko žaidžiančiajam į ranką. Čia Aleksiukas nebeišturėjo: gavęs išvarto ant aslos. Visi juokias iš pašėlimo.

— Še tai tau vyras...

— Gėdą turėk, gėdą, Aleksiuk, ir pana nebeis...

Aleksiukas atsikėlė, pasikrapštė. Vyras paaiškino, kad kažkas nuo lubų kritęs.

Atsirado ir konkurentų. Apsėdo iš visų pusių Gabrielį Barbutę ir žada nepaduoti Aleksiukui. Aleksiukas tik nuo tolo, bet visą laiką akis padėjęs ant Barbutės.

Vyras pasišnabždėjo ir vienas balsiai pasiūlė:

— Kas sugaus brezlą, to bus Barbutė.

— Aleksiuk, Aleksiuk nepasiduok! Tu sugauk ir tada šalin visi nuo Barbutės! — šaukia kiti.

Aleksiukas nežino kaip tą brezlą reikia gaudyti. Juk brezlą tik vasarą rugiuose brendžia...

Vyras paaiškino, kad brezla dabar gyvena beržyne ir dabar sutemus labai lengva ją sugauti. Reikia tik pa-

Imti kočėlus, įlysti į tinklą ir visą laiką brūžinti kol brezla atlėks ir įlys į tinklą.

— Na, Aleksiuk, jei nori laimėti Barbutę, pasistenk!

— Tai kažin...

— Aleksiuk, aš už tavęs netekėsiu, jei tu brezlos nesugausi — šyptelėjo Barbutė.

— Na gerai, duokit tik kočėlus ir tinklą.

Moterys greitai suieškojo kočėlus, vyrai atnešė tinklą, parodė kaip su kočėlais reikia brūžinti ir jau važiuos „brezlos gaudyti“. Visi apstoję žiūri. Kažkas pasiūlė, kad dabar Aleksiukas turi įlysti į tinklą.

— Dabar, dabar — visiems patiko pasiūlymas.

Vyrai beveik per prievartą pradėjo Aleksiuką kišti į tinklą. Tinklas pasirodė siaurokas. Tai nieko. Išvilko Aleksiuką iš kailinių ir vienmarškinį įkišo į tinklą.

Jau Jurgis su savo arkliu laukė prie durų. Visas būrys vyrų Aleksiuką išnešė ir išvažiavo „brezlos gaudyti“.

O visi kiti kvatodami palydėjo iki vartų.

— Tai bent kartą pamokys durnelį.

— Nebenorės nė ženytiš...—grįždami kalbėjo.

7.

Vyrai Aleksiuką nuvežę į vidurį beržyno išmetė ir girti, dainuodami sugrįžo namo.

Šaltis buvo nežmoniškas.

Aleksiukas pajuto, kad jį šaltis iš visų pusių kaip verdantis vanduo pliko. Išnyko girtumas, užmiršo apie brezlą ir išsigandęs pradėjo rūpintis, kaip išlindus iš tinklo. Tačiau tinklas buvo kietai užrištas ir taip siauras, jog kada jis mėgindavo atsistoti, turėdavo vėl atgal griūti.

Aplinkui buvo tylą, žvaigždės tolimai mirgėjo, o šaltis spaudė kvapą.

Staiga Aleksiuką suėmė baimė: jam

atėjo į galvą mintis, jog jis gali visai čia sušalti. Jau buvo besiziojęs šaukti pagalbos, tačiau susigriebė: juk gali kas išgirsti ir jam bus gėda.

Tačiau šaltis jį ėstė ėdė ir rodė lyg kas atšpusiais peiliais odą nuo viso kūno zilitų. O tylą, aplink visur miškas, net nebežino nė kurioj pusėj kaimas. Ir jį paėmė dar baisesnis siaubas. Mėgino stotis, mėgino tinklą suplėšyti, bet viskas veltui.

Ritytį!.. Ir nušvito jo sąmonėj. Pasiėjo šonais ritėti į tą pusę, kur jo nuomone turėjo būti kaimas. Tačiau per sniegą buvo sunku ridėti, o sniegas spaudėsi į vidų tinklo ir byrėjo už marškinų. Vienok užkliūdamas, tai kojom tai galva, už medžių vis ritėjo. Bet staiga sniegas smarkiai įdubo ir jis pasijuto gilame griovyje begulįs. Mėgino atsistoti ir išlipti, bet nesisėkė. Pagaliau pajuto, kad čia truputi geriau: vėjas neužpučia ir lyg ne taip šalta. Tik sniegas tirpsta apie visą kūną. Viršuje tesimatė žvaigždėtas dangaus sklypas, o aplinkui — baltas sniegas. Sniego baltumas kaž kaip raibino jo akis. Paskui pradėjo galva svaigti.. Ėmė šaukti pagalbos, bet pats savo balso negirdėjo... O kažkas visą laiką slėgia, slėgia ir slopina. Tačiau šalčio nebejaucia. Bet dangų dar vis mato, ten aukštai, toks nedidelis sklypelis... taip labai žvaigždėtas... o žvaigždės didelės didelės ir visai arti jo. Bet kas gi?... Iš žvaigždžių pradeda darytis žmonių veidai, visi išsižioję, „tur būt pasigailėjimo šaukia“ pamanė ir staiga pasirodė ir ištiestos jų rankos... Visų rankos ištietos ir kažko maldauja. Rankų visa eilė, kaip medžių susodintų... Bet štai rankos pavirto į žmones... žmonės suplyšę, sukrypę... ne žmonės, bet kažkokie baisūs elgetos... ir visi prašo pasigailėjimo. Štai jis eina į juos ir dalina jiems pinigų. Visi rankas ištiesė tik grobia, tik grobia... Pinigų pritrūksta, pradeda dalinti savo rūbus...

o žmonės vis prašo, dar daugybė rankų ištiestų... Atiduoda paskutinius rūbus, o prašančiųjų dar galo nesimato... Jam sunku, jis nori ką nors jiems duoti, bet jis visiškai nuogas. Mato kaip žmonės verkia ir mato kaip jų ištiestos rankos dreba... Staiga vienas iš jų atsistoja ir priėjęs kietu balsu reikalauja išmaldos. Jis krenta jam po kojų ir sako: „paimk mane patį“. Elgeta jį paėmė ir jis pajuto kaip to elgetos rankose jis pavirto į šimtą litų.

Staiga viskas pranyko ir jis pasijuto baltojo pievoj bestovis. Baltojo pievoje raudoni žiedai, o tie žiedai iš ugnies. Tarp žiedų stovi Gabrių Barbutė. Ji tokia graži, graži... Staiga Barbutė pavirto į liepsną, didelį ugnies kamuolį... Kamuolys skirstos, skirstos į mažas žvaigždutes ir ima suktis... Žvaigždučių tiek daug ir vis sukasi ir sukasi. Jis savęs jau nebeįjaucia, rodos, kad jo ant kiekvienos žvaigždutės po dalelę išdėstyta.

Staiga visos žvaigždės pasileido kaž

kur kristi... Dar labiau sušvito ir jis pajuto, kad jis pats tos žvaigždės ir kaž kur begaliniu greičiu krito.

8.

Rytą žmonės rado Aleksiuką šalia kelio griovio sušalusį. Išsigandę žmonės vienas už kito skubinosi pranešti tėvui. Ir kiekvienas pranešęs pastebėjo davė tėvui, kad jis blogai vaiką išauklėjęs. Tik tėvas iš nakties dar tebebuvo girtas ir, reikia manyti, nevisai suprato, nes kiekvienam atsakinėjo — Kas kaltas, kad kvailas buvo.

Kaimynai sujudo, kad tinkamai, kaip pridera tikriems katalikams Aleksiuką palaidojus. Atsirado daug mielaširdingų žmonių ir siūlė visokiariopą pagalbą.

Ir kada atėjusi motina sukniubo ant savo sūnaus lavono, kiekvienas iš tuos pačių kalmo žmonių apsišluostė ašaras.

J. Kriaušė.

Lietuvybei laimėjus.

Jau buvome rašę savo skaitytojams, o juk ir visi mūsų S-gos nariai ir visi tikri lietuviai žinojo ir jautė, kad Lietuvoje lietuviams buvo pasidarę trošku. Kiekvienas tautiškas žygis buvo varžomas vis smarkiau ir smarkiau, tautiški laikraščiai, kurie smarkiau ir atviriau rodė besitartinantį pavojų, buvo uždarinėjami, o redaktoriai kalėjimams sodinami, drąsesnių tautiškosios krypties veikėjų laukiama buvo diena iš dienos suareštuosiant ir tuo būdu jiems burnas užčiaupiant, kad nevidomams geriau pasisektų Lietuvą likviduoti; kultūriškos - tautiškos įstaigos jau buvo susilaukusios visos eilės suvaržymų iš valdžios organų pusės (Valandžiaus Liaudies Univ. skyrių registravimas jau buvo sustabdytas). Ir kur

čia besuskaitliuosi visas tas šunybės, kurių buvo pridarę ar pasiruošę daryti socialistai su savo „tvirtąja“ valdžia. Tačiau ne visiems jau taip bloga buvo: antitautiškajam gaivalui buvo tik geroji gadynė — komunistų agentai su parsidavėliais lietuviais dirbo savo darbą išsijuosę ir nė kieno nevaržomi; jie ir valdžiai įsakymus per savo susirinkimus davinėjo ir atvirai ginklavosi ir jau, rodos, buvo matyti, kad nударėsim bedugnėn tiesiog bolševikų gerklėn. Tik štai ir sapnas ir tikrėnybė: per vieną naktį valdžia, pataikavusi komunistų agentams, pašalinta nuo savo vietos gražiu ir padoriu būdu, o jos vietoj Laikinoji Karo valdžia, kuri už kelių valandų perduoda krašto valdymą į tautiškosios vyriausybės ran-

as. Taip rodos netikėtai, taip greitai ir, kas svarbiausia, taip tvarkingai. Niekio nuostabaus, tie žmonės, kurie 1919 ir 20 m. tiek sveikatos padėjo, veikovodami su bolševikais ir buvo žudininkais gausingai išlieto kraujo, negalėjo nematyti ir skaudžiau, negu kas kitas jausti, kaip jų iškovota Tėvynė greit pražus.

Netyros širdies žmonės stengsis drumsti piliečių sąmonę, sakydami, kad čia yra padarytas smurtas, nuverstas teisėtai pastatytoji valdžia, suaužyta konstitucija ir dar kas nors. Kam tie tušti žodžiai?

Jeigu būtų bolševikai pirmiau suėję padaryti perversmą, tai ar nebūtų buvęs smurtas, ar būtų likusi nepaliesta konstitucija?

Būtų išžudę šimtus gariausių mūsų tautiečių, būtų taip davę į veidą mūsų konstitucijai, o sykiu ir nepriklausomybei, kad mes jos būtume jau savo amžliu neregėję.

Vieną parą sustabdyti konstitucijos vykdymą, kad ji pertat paskui amžinai gyvuotų, nėsant kitokios išeities jos išgelbėti, reikėjo taip padaryti. Mūsų kariuomenė ir Laikinoji Karo valdžia atliko garbingą žygį, už kurį tauta turės amžinai dėkoti. Bolševikų pavojus laikinai pašalintas ir visai tautai reikia ypatingai budėti, kad vėl nesusidarytų sąlygos jam sustiprėti. Atsipeikėję visokie tamsūs gaivalai pradeda vėl knibždėti, o širdingoji Maskva paskutinėmis žiniomis jau paskyrė 50 000 000 litų Lietuvos komunistams revoliucijai vėl ruošti. Kapšukas su Angariečiu lieja kruvinas ašaras per radio pasakodami visam pasauliui, kaip „žveriškai“ tie lietuviai,

kurie drįso sušaudyti geriausius Lietuvos komunistus. Kur jų gėdal! Kada jie sušaudė 14 milijonų visai nekaltų žmonių, kurie norėjo tik ginti savo kraštą nuo bolševikų hidros, tai tu, pasauli, tylėk, taip reikia, yra žmoniška ir padora, delto, kad tai daro sulig užplumbuotame vagone atvežtu žydo įsakymu. Lietuvoj sušaudė 4 komunistus, kurlų pastangomis už poros dienų būtų sušaudyta apie 400 geriausių krašto tautiečių, tai čia pasaulinis skandalas ir didžiausias žveriškumas. Nėsame šalininkai jokių skandalų, tačiau piliečių gyvybei ir kraštui apsaugoti pavojingi gaivalai turi būti pašalinti. 4 komunistai buvo sušaudyti visai teisėtai, sulig veikiančiais mūsų krašte įstatymais ir sulig sunkiai juos kaltinančia medžiaga.

Yra žinių, kad kokie tai žmonės ar iš buvusių prie valdžios socialistiškų partijų, ar už Maskvos pinigus pasamdyti agentai pradeda organizuoti slapta ar viešai neva konstitucijos gynimo būrelius. Norime įspėti, kad tai yra naujas akių dūmimas, veržimasis pro atviras duris ir norėjimas ginti tą, kas tikrai pirmiau jų pačių buvo pastatyta pavojui, o dabar išgelbėta. Jokiems provokatoriams tautiškasis jaunimas neturi pasiduoti ir turi žinoti, kad jokie saldūs žodžiai Tėvynės adresu pasakyti jos neišgelbės, tik kad tautiškasis atsparumas, tautiškais reikalais vienybė ir nenuilstamas darbas galės visas geroves suteikti.

Tat paskutinių įvykių akyvaizdoj ugdykite savo drąsą ir karštą Tėvynės meilę, kurioj sutirptų visi bolševikų siunčiami milijonai aukso ir juo suvylioti šiaudadušiai negalėtų niekad laimėti.

O. L.

Redaguoja Kun. Dr. I. Cesaitis.

Ižengus į Naujuosius Metus.

Baigdami senuosius metus mes turėjome susimąstyti ir visų metų sąskaitas suvesti. Jas suvedę suradome nuostolių ar pelno? Mūsų sąžinė žino ir mes gerai atsimename.

Pradėdami naujuosius metus mes gavome nemaža linkėjimų. Daugiausia mums linkėta sveikatos ir laimės... Ką ir bekalbėti — geri linkėjimai. Aš tau, mano drauge, tėsu linkėjęs bendrai. Norėdamas tau palinkėti tiksliai sakau: tu esi jaunas katalikas. Gerai! Būk *jaunas* ir būk *katalikas*.

* * *

Būk *jaunas*! Savo metais, savo stipriu, atspariu ir lanksčiu kūnu tu esi jaunas. Turi būti jaunas savo širdimi, savo karštos sielos troškimais siekdamas idealo viršūnių.

Jaunystė, tai pavasaris, tai paukščių čiulbėjimas, tai sklidina taurė *gyvybės*, kuri vystosi didžiosios gerojo Dievo saulės spinduliuose, kad atneštų naujų žiedų.

Tas nėra *jaunas*, kurio širdis rėplioje po pelkėtus džingulius. Tokia siela neturi pakankamai gyvybės sulčių, ji kreiva ir nuvytusi, bemaž užgesusi nuo geidulių liepsnos.

Tas nėra *jaunas*, kurio širdis nevirpa daugiau kilniems uždaviniams. Tokia siela be šilumos, ledynu dvelkia, kame nedygsta švelniosios aukos ir pasišventimo gėlės.

Tas nėra *jaunas*, kurio žvilgsnis niekuomet neužsiliepsnoja, kurs nežino didžiųjų džiaugsmų ir didžių skausmų, suakmenėjęs, kurio niekas nesu-

jaudina, molio Motiejus, kurs pajaukia kilnius užsimojimus, kurs skleidžia apie save ištizimą ir nusiminimą.

Mano drauge, nebūk tos rūšies jaunuolis. Leisk savo neramiai sielai skristi aukštai į entuziazmo sritis, toli nuo žemų pagundų, kurios tepaliek apsirikimą ir skausmą.

Tavo dvidešimties metų širdžiai reikia plačios erdvės svajonių. Tebūnie tos svejonės didelės, kilnios ir galingos.

Eik savo keliu aukšta galva, laisvas ir didingas. Tikėk, mylėk, turėk vilties, juokis, dainuok, nes tai jaunystė, ir aš norėčiau kad tu būtum *jaunas*.

* * *

Būk taip pat *katalikas*. Del šio linkėjimo tu šyptelejai, nes tu sakais esąs katalikas. Tikrai tu juo esi, be pusiniai, o gal ir mažiau. Reikia būti juo *pilnai*.

Religija nėra parodos drabužis, kuriuo apsivelkama einant bažnyčion, i kurią vėliau nusivelkama kuomet jis varžo. Ne, tikrai tikintis gyvena savo tikėjimu; jis juo sąkylumei persisunkęs. Tikėjimas atsispindi viršun, visur i visuomet, jis vadovauja jo mintims, jis kelia jo jausmus, jis valdo jo veiksmus.

Jei tu tikrai tiki, kad čionykštis gyvenimas tėra amžinybės prieškambaris, kodėl dažnai gyveni panašiai tiems kurių akiratis apribotas grabu?

Jei tu tvirtai esi įsitikinęs, kad tavo tiklyba yra tikroji, kodėl negini savo

sitikinimų visu smarkumu? Kodel atkarčiais rausti turėdamas tiesą?

Jei tu neabejotinai myli Dievą, kodel taip esi šaltas ir abejingas bažnyčioje? Kodel taip retai eini prie omunijos? Kodel taip maža uolumo Dievo reikalams?

Taip, kodel?.. Nes pagaliau reikėtų būti nuosekliui: nes ar tikrai yra tas nors Anapus, ir reikia tiksliai nurodyti savo gyvenimą, ar Dangus yra tuščias, tuomet reikia pasileisti.

Tu jau pasirinkai. Tu nori būti tikras katalikas, vieno gabalo katalikas, kuriuo mes galime pasitikėti.

* * *

Tie yra linkėjimai, kuriuos aš tau siunčiu. Jie suima visus kitus, nes jei tu juos įvykdinsi, tu rasi gryniausią džiaugsmą, kilniausią pasitenkinimą „sveikatą ir laimę“.

Vystyk savyje gražius jaunystės privalumus; paskui nešk juos Sąjungos uždaviniams įgyvendinti. Tuomet tu galėsi pasididžiudamas vadinintis „jaunas katalikas“; tu nebūsi kovos užpakaly besivelkęs atsilikėlis, bet narsus ir tvirtas pirmų eilių karžygis, visuomet pasiryžęs siekti naujų laimėjimų.

Būkime skaistybės skleidėjais.

Grazu ir smagu, kai pavasario saulutė tirpdo sniegą ir laužo žiemos edus, o šilimos atgaivinta žemė apsilengia žaliu rūbu ir pasipuošia gėmėmis. Bet dar gražiau yra, kuomet jaunimas naikina savyje blogų papročių ledus, stengiasi apsišviesti, išsilaisvinti ir pasipuošti dorybėmis. Mat, jaunimas yra Tėvynės ir tautos ateitis, krašto viltis; nuo jo daug priklauso mūsų laikų gerovė ir laimė.

Daug dar yra Lietuvoje gero ir tolo katalikiškojo jaunimo. Visi jie, kurie tik yra geriau susipratę, spiešiasi į katalikiškas organizacijas, kurių skaitlingiausia yra „Pavasario“ Sąjunga. Nuo jų tai daug priklausys Lietuvos ateitis ir laimė. Tat atsiminime, pavasarininkai ir pavasarininkės, tad ir mus yra atkreiptos katalikiškos Lietuvos akys ir mumyse dedama jos viltis!

Visa tai gerai atsimenant, mes turime naikinti visus blogus papročius, kuriuos užtikame mūsų jaunime, ir skleisti apšvieta, tikibinį ir dorinį susipratimą ir kilnius dorybių žiedus vaikinų ir mergelių tarpe. Bet ypač reikia kovoti su jaunimo ištvirkimu

ir žadinti jaunose širdyse skaistybės pamėgimą.

Ištvirkimas žudo kūną ir sielą.

Pirmiausia tat kenkia ištvirkęs jaunuolių gyvenimas jiems patiems. Paleistuvaudami jie kartais užsikrečia baisiomis ligomis. Tokių ligų mūsų kraštas anksčiau, kolei jaunimas buvo skaistus, nei visai nežinojo, bet dabar jos yra kalkurlose vietose jau ne visai retas atsitikimas ir kaimo jaunimo tarpe.

Jei jaunuolis ar jaunuolė nebrangina savo skaistybės, tai greitai juos aplanko ir visokiariopas dvasios skurdas. Pranyksta jų sieloje pamaldumas, atšala jie pamažu nuo Dievo ir Bažnyčios, dažnai jie pradeda abejoti ir apie savo tikėjimą. Aukšti idealai ir gražios svajonės — pasišvesti Dievui ir Tėvynei, visiems darant gera — pradeda jų dvasioje blakėti ir gęsta. Jų vietoje atsiranda dvasios tuštuma. Nebesviečia gražios vilties ir jaunystės džiaugsmo saulutė. Dažnai apsilanko širdyje nusiminimas, gyvenimu nepa-

sitenkinimas, apsilvilimas. O visa tai kartais baigiasi net savijudybe.

Susituokus nėra laimės.

Be skaisčios ir doros jaunystės sunku sukurti laimingą ir dorą šeimyną. Ištvirkimui išaikvotos jaunystės jėgos nebegrįžta. Todel kartais galima susilaukti silpnės ar net liguotos prigimties vaikų. Jei kas turi nelaimę sirgti balsiomis ištvirkimo ligomis, tai jis užkrečia ir savo gyvenimo draugę ar draugą ir paprastai perduoda jas gimstantiems vaikams. Tėvo tat ar motinos prakeikimas krinta ant vaikų galvos! Ar gi galima čia kalbėti apie šeimyninę laimę?

Be to, atsiranda vedusiųjų tarpe neištikimybė vieno kitam, nesantaika šeimynoje, blogas vaikų auklėjimas. Šeimyninė nesantaika veda ir prie moterystės iširimo. Tokių atsitikimų matome daugiausia miestuose, kame yra daug dorinio purvo, ir tose šalyse, kame yra ištvirkęs jaunimas, kaip pav. Prancūzijoje.

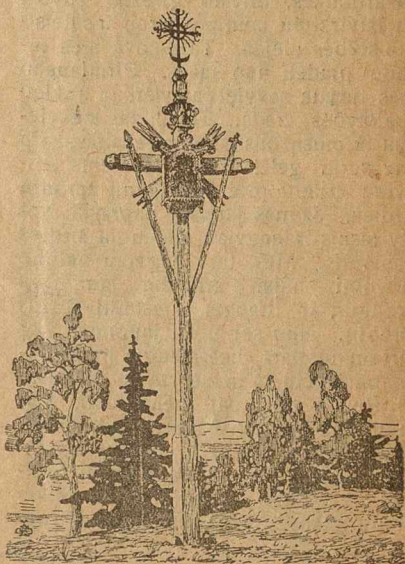
Ištvirkimas žudo tautą.

Pagaliau, neturint doro ir idealingo jaunimo skursta ir nyksta net pati tauta. Jeigu jaunimas nesaugo skaisybės, tai greitai jame pasirodo vytiškas, kaip vysta ir nyksta neprinokę vaisiai, jeigu jų viduje apsigyvena kirminas. Nėra tuomet tikėjimo skaisčios vilties, tikros meilės. Sudie tuomet gražiems norams ir idealams.

Kame tokia padėtis yra, tam kraštui gresia išsigimimas! Tat ir patriotiniu žvilgsniu yra tai baisiai skaudus ir apverktinas dalykas.

Baisi ištvirkėlio amžinybė.

Mes, giliai tikėdami į apreikštas mūsų švento tikėjimo tiesas, gerai ži-

Kryžius prie kelio.

Kryžius Lietuviui — labai artimas ir brangus. Jis stato kryžių darželyje prie savo kermo, kryžkelėje, ar šalia kelio, piliakalny... ir vis tokius gražius... Kryžius yra labai gražus tikybos gilumo išreiškėjas, bet jis lietuviui dar yra ir jo buities, jo būdo, visos tautos istorijos išreiškėjas... Gaila, kad kryžių statymas šventojoj Lietuvoj vietomis jau pradeda nykti, gaila, nes apart viso to, kryžiai dar yra gražiausi Lietuvių tautos dailės kūriniai.

nome ir tai, kaip baisios yra nuodėmės prieš skaistybę Dievo akyse. Dievo bausmės nusižengėlių prieš skaistybę aplanko jau šiame gyvenime. Aplanko tokios bausmės atskirus žmones; bet aplanko jos ir tautas, kame nėra skaisaus jaunimo.

Stokime kovon su ištvirkimu.

Visa tai turint galvoje, katalikiškasis jaunimas, ypač pavasarininkai ir pa-

vasarininkės, privalo griežtai kovoti su ištvirkimu jaunimo tarpe ir skieisti skaistybės idėjas. Tą kovą mes turime pradėti nuo savęs. Pirmiausiai mes turime savyje pamylėti ir auklėti skaistybės žiedą. Tegul tat kiekvienas iš mūsų bus tyras ir nekaltas, kaip pavasario gėlė! Mums jauniems lengviau prieiti prie kitų jaunų žmonių širdies. Jaunas jaunam paprastai yra atviresnis ir lengviau atidengia širdies paslaptis. Mes tat lengviau galime sužinoti mūsų artimam jaunatvės draugui, ar draugel gresiantį doros pavojų. Nuo senių gi jaunimas lyg tartum nutolsta, neatidengia jiems savo paslaptių ir nemégsta jų globos.

Reikia taip pat neužmiršti, kad jaunuolis-ė pergyvena savo būdo bren-dimo metus. Koks jo tuomet susidarys būdas, toks jis dažniausiai pasiliks ir visam jo amžiui. Čia reikia geros įtakos. Jeigu jauni dažnai ne-

mégsta senių įtakos ir kratosi jų globos, tai iš kitos pusės leško jaunųjų draugų ir draugių tarpe paramos. Ir tą paramą jiems galima kartais labai lengvai suteikti išmintingu ir nuosirdžiu draugišku žodžiu, tinkamu patarimu ir gera knygele ar laikraščiu.

Kiekvienas pavasarininkas ir pavasarininkė ir kiekviena kuopa turi būti tartum saulutė, kuri siunčia šviesos spindulius ir šilimą į aplinkinį jaunimą; jie turi būti tartum gėlių darželis, kurs skleidžia aplinkui gardų dorybių kvapą. Jei taip mes suprasime savo uždavinį, tai būsime tikras mūsų Tėvynės pavasaris ir šviesus jos atgimimo rytus.

(Kokiuo būdu ir kokiomis priemonėmis reikia kovoti su ištvirkimu ir skieisti skaistybės idėją, bus kituose „Pav-io“ Nr. Nr.).

J. M.

Š a l t i s.

Kas yra šaltis.

Ar yra šaltis? Pirmiausia sąžinė verčia mane pasakyti, kad šalčio visai nėra, nors šią žiemą, tur būt, gana smagiai šals. Tačiau, nors šalčio nėra, aš apie jį kalbėsiu todėl, kad ir man kartais šalta, kad net nosis parauduoja, o savo pirmą pasakymą tik paibaigoj straipsnio paaiškinsiu ir dar patvirtinsiu, kad šaltis yra tik „išmislas“, kad šalčio iš tikrųjų nėra.

Daiktai ir jų dalelės — *malekulos*. Mokslui yra žinoma, kad kiekvienas daiktas susideda iš labai mažųjų dalelių. Pavyzdžiui, stambusis cukrus, aišku, susideda iš mažų dalelių; nes cukrų galima sukapti į mažus trupinėlius, sutrinti į miltelius; įmetus gi vandenin, cukrus sutirpsta: suskyla į dar mažesnes dalelytes, kurios lygiai

išsiskirsto vandeny ir todėl kiekvienas saldinto vandens lašelis yra saldus. Tos cukraus dalelytės yra tiek mažos, kad ir geriausia akimi mes jų jau nematysime.

Taip pat ir kiti daiktai, kaip medis, akmuo, geležis ir t. t., balsiai dideliame karštyje sutirpsta, it cukrus. Visi daiktai galima susmulkyti į be galo mažytes daleles, iš kurių tie daiktai susideda. Tas daleles mokslininkai vadiną *molekulomis*.

Visokių daiktų dalelės — *molekulos kruta, dreba*. Kad visi daiktai susideda iš be galo mažų dalelių, mokslui yra tikrai žinoma: tuo nieks neabejoja. Bet taip pat mokslininkai jau senai surado ir įrodė, kad kiekviename daikte tos dalelytės kruta, ir juo tos dalely-

tės smarkiau kruta, juo daiktas yra šiltesnis.

Tačiau, juo daikto molekulos smarkiau kruta, juo tarp jų pasidaro didesni tarpeliai. Vadinas, viena nuo kitos nutolsta. Todel šiltas daiktas užima daugiau vietos, kitaip sakant, todėl daiktas šildamas plečiasi. Juk visi žinome, kad, jei šalta geležis vos lenda į kokią skylę, tai ta pati geležis įkaitinta į tą patį skylę jau nebelys. Mat geležis išsiplėtė, išsiskėtė. Kodel? Todel gi, kad įkaitusios geležies dalelės-molekulos labai smarkiai kruta, dreba, ir joms todėl reikia daugiau vietos.

Kas yra šaltis? Aišku, juo daikto (kūno) molekulos pamažiau kruta, juo jis mažiau išsiskėtęs, bet tuomet tas daiktas yra ir šaltesnis. Tačiau, mokslui yra žinoma, kad, nors daiktas yra ir labai šaltas, vienok to daikto dalelytės vis dar kruta, nors pamažu. Spėjama (išskaitliuota), kad daikto molekulos visai nekrutėtų tik tada, kai būtų šalčio 273° . Tai baisus šaltis. Tokio šalčio ant žemės niekad nebuvo, nėra ir kažin ar bus.

Protaudami, atvirksčiai mes galime pasakyti, kad juo smarkiau daikto molekulos kruta, juo daiktas yra šiltesnis. Yra davinų, kad jau prie 15° šilumos, daiktuose dalelės-molekulos kruta-dreba taip smarkiai, kad kiekviena tų dalelių per 1 sek. padarytų 50 metr. kelį, jei jų kelias būtų tiesiai ištiestas.

Šalčio tikrai nėra! Juo kokiame nors daikte to daikto dalelės pamažiau kruta, tuo tas daiktas atrodo šaltesnis: mums jau rodo, kad tame daikte yra šalčio, o iš tiesų jokio šalčio tame daikte nėra, o yra tik mažesnis to daikto dalelyčių (molekulių) krutėjimas, yra tik mažiau šilimos. Vadinas, yra tik šilima, kurią sudaro molekulių judėjimas, o šaltis yra tik trūkumas šilimos arba mažesnis molekulių judėjimas.

Oro šaltis. Mūsų oras, kuriame gyvename, kuris mus iš visų pusių apsu-

pęs ir kurį kvėpuojame, yra taip pat daiktas. Jei oras šaltas, tai reiškia to oro dalelytės pamaži kruta; vadinasi, ore yra maža šilimos, todėl oras atrodo šaltas, ir mes sakome, kad yra šalčio, nors aišku, kad šalčio nėra, o yra tiktai per maža šilimos, kurią mes mėgstame.

Kodel žiemą mums šalta.

Žmogaus kūnas yra daiktas, susidedas iš labai labai mažų dalelyčių-molekulių, kaip ir kiti daiktai. Be to, ir mūsų kūno, pavyzdžiui, mūsų rankos dalelytės-molekulos taip pat kruta, dreba. Juo mūsų ranka yra šiltesnė, juo tos rankos dalelytės smagiau kruta. Bet štai žiema, oras šaltas. Tad, oro dalelės daug pamažiau kruta, negu mūsų rankos dalelės. Bet oras mūsų ranką siekia, į mūsų ranką trina — ir oro dalelės, pamažiau krutėdamos stabdo mūsų rankos dalelių krutėjimą. Nes oro dalelės susisiečia ir susimuša su mūsų rankos dalelėmis - molekulomis. Jei mes kumštimi duosim į stalą, tai stalas sukрутės, nors pirmiau nekrutėjo; bet, jei stalas krutės, o mes pamažu prie jo pridėsime savo ranką, ta stalo krutėjimą sumažinsim, panašiai yra su molekulomis mūsų rankos ir oro. Jei oro dalelės-molekulos daug pamažiau kruta, negu rankos molekulos, tai tos oro dalelės, kurios liečia mūsų ranką, labai stipriai stabdo mūsų rankos molekulių krutėjimą, ir mūsų rankai todėl yra šalta. Mat, juo rankos molekulos pamažiau krutės, juo ranka bus šaltesnė.

Tačiau, ne vien mūsų ranka su oru susiduria: visą mūsų kūną oras liečia. Jei oro molekulės pamažu kruta (o tai yra, kai oras šaltas), tai jos, siekdamos mūsų kūną, stabdo mūsų kūno molekulių krutėjimą ir tuo būdu mažina mūsų kūno šilimą. Todel žiemą mums yra šalta. Žinoma, drabužiai neleidžia orui mus skriausti, bet ir pe-

drabužius oras prie mūsų kūno skverbiasi ir stengiasi mus šaldyti.

Saltis nosį aukštyn riečia.

Kapsai nemeluoja. Brangus skaitytojau, gal šis pasakymas „Saltis nosį aukštyn riečia“ atrodo juokingas! Tačiau, man vistiek, ar jis juokingas ar ne, bi tik teisingas. Mat, man dažnai tenka šį pasakymą kapsuos girdėti, todėl aš, kaip kapsas, noriu įrodyti, kad kapsai nemeluoja.

Jau žinome, kad nuo šalčio visi daiktai traukiasi, mažėja (tik ledas nuo šalčio plečiasi — labai gerai daro. Kodėl?). Bet, mūsų nosis yra daiktas, ir ji nuo šalčio mažėja (kol į ledą nepavirstal). Bet oras šaldo pirmiausia nosies paviršių, todėl nosies oda labiausiai mažėja, traukiasi. Iš apačios nosies odą kvapas dar šiek tiek šildo, o iš viršaus nosį nešildo nieks. Be to, nuo nosies smaigalio ligi akių nosies odos yra didokas sklypas; tad jis, niekieno nešildomas, nuo šalčio daug smarkiau traukiasi ir daug daugiau susitraukia (nes yra didesnis), negu gali susitraukti mažesnis odos sklypas nosies apačioj. Taigi, viršutinė nosies oda, lyg knabliumi už nosies galo užkabinus, nuo šalčio besitraukdama, riečia nosį aukštyn.

Kodel sušilę galime greitai peršalti.

Kai sušylam, išpila mus prakaitas. Bet prakaitas garuoja. Yra ištirta, kad garavimas paima daug šilimos iš to kūno, nuo kurio garuoja. Bet aišku, kad prakaitas garuotų, tai turi jis iš lašelių subirti į mažas daleles. Čia mūsų kūno molekulių krutėjimas didelę to darbo dalį turi atlikti, todėl mūsų kūno molekulių krutėjimas turi mažėti ir, tuo būdu, kūnas turi šalti. Bet kūno paviršius šilimos reikalauja iš kūno vidaus, tad ir gilesni mūsų kūno sluoksniai bus verčiami šalti. Todėl, išpraktavus, greit galima smarkiai peršalti, ypač išėjus į šaltą orą.

Ką daryt, jei sušilusiam būtina reikia eiti į šaltą orą. Žinoma, jei kartais būtina reikia išpraktavus eiti į šaltą orą ir jame būti, tai reikia praktiškai gerai nusišluostyti, kad jis iš mūsų neatimtų daug šilimos; be to, reikia krutėti, greitai eiti ar šiaip ką dirbti, kad mūsų kūne darytųsi vis naujos šilimos. Tuomet ir sušilusiam, patekus į šaltą orą, jau nėra taip pavojinga.

Stud. Juoz Baltūsis.

Kartą mokslininkas susitikęs su bemokslu draugu (pasididžiudamas) tarė:

— Aš jau 2 kartu žemę apkeliavau.

— Tai kuo čia labai girtis, — atsakė jam draugas. — Štai aš jau 50 kartų aplink saulę apkeliavau.

— Kaip taip!

— Paprastas tai dalykas, — aš turiu jau 50 metų, o žemę kasmet apibėga vieną kartą aplink saulę. Taigi ir aš jau 50 kartų suvažinėjau aplink saulę.

K. Žekonis.

Kaip mes privalome maitintis.

Maistas turi du tikslus — pakeisti bei atstatyti nykstančias mūsų organizmo dalis ir suteikti organizmui energijos (judėjimo ir šilimos). Pas augantį žmogų didelė maisto dalis eina į auginimui, tai yra į kūno lastelių dauginimui, o pas užaugusį ir ypač fizinį (rankų) darbą dirbantį žmogų — į energijos palaikymui.

Maisto yra trys pagrindinės sudedamosios dalys — baltimai, kurie daugiausiai tarnauja kūno nykstančiųjų dalių atstatymui, riebalai, kurie žmogui šilimos suteikia ir angliavandeniai (cukrus ir krakmolą), kurie suteikia judamosios raumenų energijos.

Be to dar maiste randasi mineralinių druskų ir vandens.

Baltimų daugiausiai randasi kiaušinyje, liesioje mėsoje ir piene; riebalų — taukuose, svieste taip pat piene ir kiaušiniuose augaluose (žirniai, pupos) angliavandenių — cukruje, bulvėse, vaisiuose ir visokiame daržovėse.

Išskaičiuota, kad žmogui sverinčiam 70 kg. fizinį darbą dirbančiam per parą reikalinga 118 gram. baltimų, 56 gr. riebalų ir 500 gr. angliavandenių. O visą tai gausime suvalgydami $\frac{1}{2}$ klg. mėsos (be kaulų), $\frac{1}{2}$ klg. bulvių ir 1 klg. duonos.

Tačiau juk mes be to dar valgome, pieno, košės, kruopų, barščių, kopūstų ir t.t. Vadinas, sudaryti reikalingą maisto kiekį nereikia nė tiek. O kiek mes valgome? Mes valgome, valgome, valgome ir dar kartą valgome. O baliuose ir puotose tai tik „vieną“ kartą į dieną ir tevalgome, vadinas, nuo ryto iki vakaro. Jei paklaustumėt — kas daugiau žmonių nuvarė į kapus: badas ar parsivalgymas? atsakymas — parsivalgymas. Sulig daugumos gydytojų patyrimu parsivalgy-

mas yra didžiausė visokių ligų priežastis.

Išvalyduokim, kad tokia puota, kokias rengia mūsų žmonės, užsitęstų pora mėnesių, aš esu tikras, kad visi puotautojai iš puotos ne į namus grįžtų, bet tiesiai pas Abraomą. Jei mes mašinos katilą pernelyg kimštumėm ir kimštumėm, kurintumėm ir kurintumėm — neilgai katilas laikutų. O mes kaip darome? ir alus, ir degtinė, ir „rugščių“, ir „karčioji“, ir kumpiai, ir dešros, ir krienai, ir cibuliai — degina, ėda, šutina mūsų vidurius, tikrai nė geležinis katilas neišturėtų. O mūsų viduriai juk nė geležiniai.

Ne geras paprotys per puotą visą dieną laikyti apdėjus stalą. Pavalgė ir nukraustyk. Tris kartus į dieną ir dar po mažiau negu paprastai, nes nedirba. O laistyti „karčiom“ ir „saldžiom“ visai nereikia.

Beveik tas pat ir kasdien, šiaip pilką dienele. Valgome nė tik, kad pilvas būtų pilnas, bet, kad jis būtų įtemptas ligi sprogo. Mačiau traukinyje. Vidutinis vyras. Išitraukė tris rūkytas silkes — suvalgė; dešros gerą baranką — sukimšo, pusę bulkos pyrago su sūriu ir sviestu — ir to nebėliko. Nu Dieve man! Ar tau vyruti pilvas nesprogs, juk tai trims dienoms būtų užtekę. Ką ten, sako, namie juk dar daugiau valgai...

Juk kūnas tik mažą dalį iš to tepasiėmė, o visa kita tik sugadinimui, nei sveikatai, nei maistui, o tik pilvui sunkumas.

Išidėmėtina ši tiesa: *maitinamės tik tuo, ką pilvas suvirškina ir pasiima į kraują, o ne tuo ką suvalgome.*

Dar negeras kaime paprotys, kad visą laiką valgoma vieni ir tie patys valgiai. Dažiausiai vis mėsa ir mėsa. Mėsa rytą, mėsa per pietus, mėsa va-

kare. Juk tai nesveika ir labai brangiai kainoja. Klysta šeiminkės jei mano, kad mėsa yra pigiausias valgis. Tiesa sakant, daugumas jų ir nemoka nieko įvairesnio pataisyti. Laiko nėra? Po tris apie vieną puodą trinasi, visos susipašina ir daugiau praina laikas bartis ir viena kitą pašyti ir valyti. Ai, šeiminkės, šeiminkės...

Valgis privalo būti kuo labiau įvairinamas. Daržovės, vaisiai, miltai, pienas, na ir mėsa (tik pamainant). Labai sveikatai naudingas dalykas — paskinkai.

Štai taisyklės kurių, norėdamas ilgai gyventi ir sveiku būti, visados privalai prisilaikyti (net ir puotoje).

1) *Valgyk tik tada, kai esi išalkęs ir tik tiek, kad alkį numarintum.*

2) *Sąžiningai kramtyk ir gerai suvilgyk seilėmis.*

3) *Valgyk visuomet tuo pačiu laiku.*

Svaigalais laistyti valgymų nereikia. Geriausia valgyti tris kartus į dieną. Geriau vienas kąsnis mažiau negu per daug.

Gydytojas J.

Ar „Pavasari“ skaitai?

Jei prailgo rudens dienos —
Klaikūs vakarai,
O širdis pasaulin veržias, —
Ar „Pavasari“ skaitai?

Jei mylėjai mėsą dangų,
Kvepiančias rūtas,
Ar lankų kvapnius žiedynus,
Ežero bangas,

Tau „Pavasary“ pasaulis
Naujas sužibės.
Tau troškimai, idealai,
Vėlek sužavės!

Jei mylėjai bėrą žirgą,
Kamanas tamprias;
Vieškelius plačius dulkėtus,
Pro žalias rūtas,

Tau „Pavasaris“ krūtinę
Meile surakys,

Vien tik džiaugtis ir mylėti
Širdis besakys.

Jei pamėgai žemę juodą,
Šlamančius javus,
Kupiną javų aruodą —
Dar meiliau tau bus:

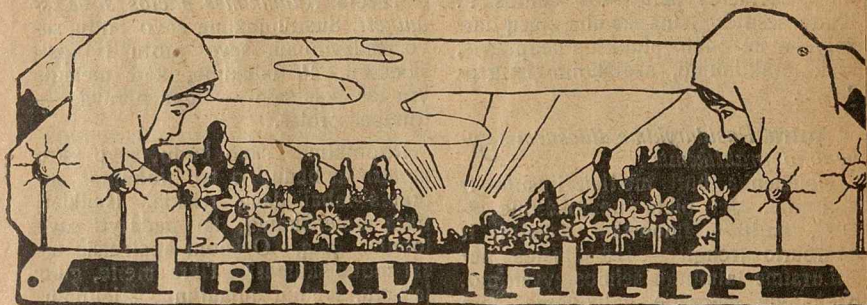
Tu labiau pamils žemę
Už visus turtus.
Tu ją ginsi ir mylėsi
Visados kantrus.

Jei pamėgai skambią lyrą,
Verkiančias stygas
Ten krūtinė įkvėpimo
Visuomet atras.

Ten išmoksi gerbt Tikybą,
Šalį ir bočius
Ir tada tikrai tu būsi
Lietuvos sūnus. *Skaudivilletis.*

Kartą įlindo čigonas į ūkininko agurkus. — Vienas agurkas į kišenį, antras į kišenį, trečias, ketvirtas, penktas, šeštas, septyntas — nevok! Gana! Vogti negalima!..

O ūkininkas girdėjo. — Ak tu šetone — atbėgęs su basliu — vienas į galvą, antras į galvą, trečias, ketvirtas... penktas — neužmušk! Gana! Mušti negalima!

M e r g a i t ė s !

Pradėjome naujus metus!

Kiekvienas žmogus susimąsto. Juk metai tai didelis žmogaus amžiaus tarpas. O žmogaus amžius visas privalo būti skirtas savęs tobulinimui, gyvenimo gerinimui, kultūros kėlimui, tėvynei ir artimui tarnavimui — todėl žmogus užstodamas naujus metus ir susimąsto. Ką per praėjusius metus nuveikiau? Ko trūksta? Ką retkia veikti? Nuo ko pradėti naujus metus? Kokie dalykai prašyte prašos dirbami?

Šimtai klausimų žmogui stoja prieš akis.

Tu, sesute lietuvaite, kokie klausimai tave pradedant naujus metus kankina? Gal jokie? Gal tu nežinai ko mums trūksta, ko mums reikia ir gal net nežinai kokia privalo būti Lietuvos mergaitė? Gal tik galvoji kaip čia šią žiemą ištekėjus? Sėdi, galvoji ir lauki. Atjos išsvajotasis ristu žirgeliu, iš margojo dvarelio, su puošta kepurėle. Gal mokinies kaip gražiai nusišypoti, kaip akelėmis žaisti, kaip privilioti? Ne, mergaitės, ne taip mes privalome gyventi. Ne tokiai išlepusiai, miesčioniškai kudvalkėlai tinka Lietuvos mergelės, skaisčios lietuvaitytės, vardas. Mūsų laimė, kad tokių ne perdaugiausia yra. Tačiau dar to neužtenka. Kiekviena iš mūsų privalome žinoti, kokia turi būti Lietuvos

mergelė ir kokie jos uždaviniai. Ša moningai, kaip susipratusios mergaitės turime žinoti kam mes gyvename ir kaip mes privalome gyventi. Tik tada atrasime kelią į laimingą šeimos gyvenimą.

Stai keletas nurodymų.

Pirma. *Atsikratykime visa tai, kas pas mus yra prikibę iš pašlyjusio miesto gyvenimo ir iš sukrypusių mūsų laiku papročių.*

Meskime drabstęsi perkelinėmis miesčioniškomis, su nežmoniškomis dekoltė ir be rankovių suknelėmis. Tai tinka tik nukirptaplaukėm žydų mergom, o ne skaisčiom kaimo mergelėms. O koks mūsų milelių, čerkesų ir drobių gražumas, net svetimtaučiai negali atsigerėti. Ar negraži, ar nepadori tu esi kada iš jų dailiai pasisiuvi sau drabužius. Juk dabar mašinos suverpia, o mes tik auskime, kad staklės pškėtų.

Toliau panaikinkime iš savo tarpo miestiskai supuduluotus pasilinksmimus ir visokias „gūžines“. Kas per gražumas, kada mergaitės pernaktis šoka nezugrebiausius šokius, o paskui subernais po ranka susikibusios slankioja po patamsius. Juk tik pagalvokite ir paraudonuosite vien tik dėl to, kad jūsų pažįstama ar draugė taip daro. O kokie gražūs mūsų tautiški žaidimai!

kaip žavinčios lietuviškos dainos... Kada sesutės daina skamba mūsų darželyje — nė poeto plunksna neaprašys, kiek prakilnumo, skaistumo ir grožio...

Antra. Pasidarykite didesnėmis gyvenimo praktikėmis.

Neužtenka būti meiliai, lipšniai ir maloniai. Jei pietų nemokėsime išvirti, baltinių žmonėms išskalbti ir kambario įrengti — išteklėjusios nesukursime laimingo šeimos gyvenimo. Klekviena mergaitė galvodama apie išteklėjimą tepaklausia savęs: „ar aš tam jau tinkamai esu prisirengusi?“ Mergaitei stoti į šeimos gyvenimą, tai kaip valdininkui į įstaigą, ar mokytojui į mokyklą? Tamta dar neprisirėngęs? Vazluok namo dar pasimokyti. Taip ir reikia. O taip ar yra? Yra taip, kaip lietuviška patarlė sako: „Aust-nė paklaust, ravėt-nė pradėt, o išteket u—al“.

Dauguma pasakysite, o kas išverda pietus, o kas išplauna baltinius, kas išvalo kambarius? Ne, mergelės, neužtenka bėle kokius barščius išviršyti, bėle kaip baltinius išmarmūzyti, ar po kambarį su šluota pasišvaistyti.

Kiek užauga visokių daržovių, kiek nunoksta vaisių, kiek išsirręsta uogų, kiek priskerdžiat visokios mėsos, kiek pramalat visokių miltų — o ką padarote? Na barščius šlaip taip išverdam ir dar kopūstus, bet jie tankial neįrūgsta, arba perrūgsta. Še, ir jūsų gospadinystė. Ne, mergaitės, prisipažinkim atvirai, kad nemokam. Bet tai nėra bloga, jei tik yra noras mokytis. O kaip mokytis, štai pasakau — važiuokit, kuri išgalit, į mergaičių ruošosmokyklą, skaitykit išleistuosiustam dalykui vadovėlius („Virėja“, „Valgių gaminimas“ ir k.), užsiskyrkite 1927 „Pavasari“, nes šiais metais „Laukų Lelijos“ bus tikra mergaičių mokykla, išmokys ir kaip virti, ir kaip kepti, ir kaip į stalą paduoti.

Trečia. Rūpinkimės pačios save išauklėti. Susirūpinkime savo būdu, savo išsilavinimu, savo protu ir apsišvietimu. Prirodykime, kad melagis yra tas, kas sako — ilgas plaukas — trumpas protas.

Rūpinkimės savo būdu, savo tikru moterišku būdu, o tai tinkamai supratus labai daug reiškia. Išauklėti tikrą moteriškumą, tai padaryti save tobulai gerą. O kuom apsieisčia taisyklai moteriškumas? Tikra meile, giliu jausmu, švelniu nujautimu, atleidimu, pasiaukojimu ir motiniškumu. Tačiau visa tai dar nereiškia, jog nereikia griežtumo. Reikia, ir taip mes per daug ir per daug nuolaidžios, kad daug kas ir lepšėmis pavadina. Tik tas griežtumas privalo būti meiliškas ir moteriškai protingas, o jis daugiau gali negu vyrų jėga.

Mes privalome šviestis. Kiek mes skaitome laikraščių, kiek knygų? Geriau neklausiu, nes iš atsakymo bus visom gėda. O yra prie kiekvienos „Pavasario“ kuopos knygynėlis, kiek yra laikraščių!... O ir tas pats „Pavasaris“ ai, kaip jūsų apleistas. Sesutės, sesutės...

Smilgstame, rūdijame, protas kaip meška žiemos urve snaudžia, apšvietai ir langai užkalinėti...

Ne, brangiosios, nuo šių metų kitaip gyvensime. Mūsų ateitis tik žiedus skleidžia, ji pražydės! Sesutės, ji pražydės! Lietuvos mergelė, Lietuvos skaistuolė — ne tuščias tai vardas. Istorija žino — jojo pas mus bernėliai, tolimųjų šalių raitužėliai, aukštųjų pilių karaliūnai... Garbingai skambėjo Lietuvos mergelės vardas. Toks pat jis ir dabar. Tik mes vietoj karaliūnų sulauksime dorą artojėlį, Lietuvos šalies bernelį ir su juo sukeisime aukso žiedelius ir meilus žodelius...

Sesutės, mūsų ateitis!

Mergaičių „respublika“.

Utena. S. m. XI-14, Utenos kuopoje įvyko „revoliucija“, kurioje Pavasarininkės paskelbė atskirą mergaičių „respubliką“ ir išsirinko „seimą“. Apsvarsčius savo reikalus pasirodė, kad begalė darbų guli nepajudintų del ligšiolinės „unijos“ su bernačiais. *Dabar įsteigta rankdarbių kursai* (ved. pav. p-lė *Kindurytė*).

Girdėti, kad sužinoję berniukai labai supyko ir žada „atakuoti“ mergaites įsteigdami „jaunųjų vyrų“ respubliką.

Na jau čia dievaž, kad neiškiltų „didelės vainos“. Vienok reikia tikėti, kad viskas bus į gerą, nes „Ministerių Kabinetas“ (kuris pasilieka bendras) suras būdus taikingo — gražaus gyvenimo tų dviejų „respublikų“, kurių, mano nuomone, viena be antros — kaip valgis be druskos.

Valio, uteniškės! Pirmosios šiame rajone praskynusios kelią į laukų lelijų „nepriklausomybę“!

Pušelė.

Protestas.

Aš „a fain“ vaikinai protestuoju prieš visus panelių „peisus“ ir „dekolte“.

Kviečiu taip pat protestan, vyrus „zgrabnius“, man prijauciančius.

Dėdės ir Skaudviliečiai pamato toli, mokina mus įvairių štukų, bet tegul duoda „rodą“ atsikratymui panelių nuo „peisų“ ir „dekolte“.

Pasirašau savo dailia rankele, kuri nori prie širdies prispausti, tik do ras, linksmas, nepliuškes paneles.

Pasirašau neslapydamasis slapyvarde, o tikrąja pavarde nuo tėvelių paveldėta.

Su pagarba: *St. Miliuskas.*

Ar žinai?

*

10 *Turtingiausių pasaulyje kraštų*. Prieš karą jų buvo šie: — ne mieli skaitytojai, to aš nepasakysiu, patys pagalvokite! Savo galvojimo vaisius gražiai surašę, ant vieno lakšto popieriaus, atsiųskite man. Skubiausiai — atsiuntusieji savo — bent kiek — teisingus atsakymus, gaus nuo Dėdės dovanėlę. Dovanėlių bus 10. —

*

1920 m. Rusijoje gyveno iš 100 gyventojų 84 kaime, o tik 16 miestuose. Austrijoje gyveno 40 kaime, o 60 mieste, Vokietijoje net 63 gyvenimi mieste, o tik 37 kaime. Kaime daugiausia gyveno: Rusijoje, Airijoje, Prancūzijoje, Švedijoje, Danijoje, Norvegijoje. Mieste gyveno daugum žmonių pas Anglus (net 781), Vokie

čius, Austrus ir t.t. Beveik lygiai gyventojų randasi kaime ir mieste šiose šalyse: Šveicarijoje, Amerikoje. O kur pas mus daugiau gyvena? Spėk!

*

Visame pasaulyje yra krikščionių viso labo 630 milijonų, iš kurių apie pusė — katalikų. Protestantų (liuterionų, bambizų ir t.t. apie 300 įvairių sektų) yra 190 milijonų. Rusijos ortodoksų bažnyčioje prieš karą buvo 130 milijonų. Iš 100 krikščionių buvo apie 50 katalikų, 30 protestantų, 20 rusiškos ir graikiškos tikybos.

Nekrikščionių — pagonų yra apie 1000 milijonų, t. y. ant 100 krikščionių tenka 157 pagonių. Dar daugiau reikia darbo kol visas pasaulis liks krikščioniškas!

*

Minnesotos mieste, Amerikoje gyventojai organizavo *kavos gėrimo konkurenciją*. Laimėjo vienas kirpėjas, išgerdamas laike 12 valandų 62 puodelių kavos. Antras iš eilės išgėręs 27 puodelių toliau rungtis atsisakė. Laimėtojai Kirpėjų Sąjunga iškėlė iškilmingus pietus.

*

Kristaus gimimo laikais Italijoje gyveno 6 milijonai žmonių, o šiandieną šešius syk tiek, būtent 38 milijonai, O visoje Europoje tada gyveno apie 32 milijonų gyventojų, o šiandieną gyvena joje 450 milijonų, t. y. beveik 10 syk daugiau.

*

Siaurės Amerikos Jungtinėse Valstybėse gausiai yra baltų žmonių, bet yra ir juodukų. Jų 1650 m. buvo tik keli šimtai, 1800 buvo jau vienas mi-

lijonas, o šiandien yra net 10 milijonų.

*

Roma — krikščionybės centras — Kristui gyvenant, 2000 metų tam atgal, turėjo 850.000 gyventojų. Tokia daugybė! Šiandieną vargu bau ar turi tiek.

*

600 metų atgal Londonas (Anglijos sostinė) turėjo 35 200 gyventojų, o šiandieną tarp 7 ir 8 milijonų (viename mieste!).

*

1800 m. Amerikos 5,300,000 gyventojų turėjo sudėję už 1072 milijonų dolerių turto, t. y. vienam žmogui 202 dolerių, o šimtas metų vėliau 70 milijonų gyventojų turėjo viso labo 88 517 milijonų dolerių, t. y. vienam žmogui 1165 dolerių. Tai bent pažanga!

*

1924 m. visame pasaulyje buvo turto už 1000 milijardo dolerių. Jei praturtėjimas būtų nužengęs ir toliau taip pirmyn kaip iki 1914 m. tai šiandieną būtų:

1500 milijardų dolerių. Bet karas viską sutrukdė. Jis žmonijai padarė nuostolių už 350 milijardų dolerių, t. y. laike keturių metų žuvo 35% viso žmonijos turto. Baisu pamanyti, kad vietoje 1500 šiandieną tėra 650 milijardų dolerių! O, kodel mes visi biedni!

*Dėdė „viską žinąs“
(irgi biednas).*

Kova su gandais

Šiais laikais visokie Lietuvos priešai skleidžia daugybę gandų, žeminančių mūsų naują vyriausybę, mūsų kariuomenę ir visą naują tvarką. Tų gandų tikslas sugriauti krašto gyventojų pasitikėjimą savo valdžia.

Šiuo Centro Valdyba primena visiems pavasarininkams kuonoenergiasiai kovoti su tais gandais ir jų skleidėjais. Aiškinti žmonėms teisybę ir visu savo pasielgimu prisidėti prie tvarkos ir ramybės palaikymo Lietuvoje.

Kad visi Sąjungos nariai žinotų teisybę patartina dažniau kaip paprastai susirinkti, uoliau skaityti „Pavasari“, „Rytą“ ir kitus katal. laikraščius, būtinai lankytis į rajono konferencijas ir tt. Prieš bolševikų gandus statyk tikrąją teisybę.

CENTRO VALDYBA

Dėdės teisybės žodelis bolševikams.

Rusijos bolševikai pašėliškai pyksta už tai, kad dabartinė mūsų vyriausybė atidavė karo lauko teismui keturis komunistus, kurie aiškiausiai kėsinosi prieš mūsų tėvynės nepriklausomybę ir kad tasai teismas juos nuteisė mirti: jie liko sušaudyti.

Ar tai leistina rusams kištis į mūsų valstybės dalykus? Žinoma, kad ne, mūsų valstybėje—mes šeiminkai. Savo namuose mes ponai. Jie dedasi dideliais šventais, nekaltais avinėliais, tik mes tokie kraujageriai. Na, na, palaukite biškį! Dėdė Jus pažįsta ir tuojaus Jums, Maskvos ponai, pasakys, kokie jūs „avinėliai“.

Jūs, bolševikai, turite vieną organizaciją, kuri greičiausiu būdu į aną pasaulį nugabeno visus bolševikus. Tik drįsk biškį išsižioti prieš jų „tvarką“, tuoj tau kulka į kaktą. Dėdė teisybę šneka. Jis žino, kiek vienas Deržinskis, tos nužudymo organizacijos viršininkas yra nusiuntęs pas Abraomą; štai kiek:

Vyskupų	31;	karininkų	56.340;
kuningų	1,560;	valdininkų	76.900;
mokytojų	8.640;	darbininkų	196.000;
gydytojų	9.205;	kaimiečių	890.000;
studentų	16.367;	ir tt.	ir tt.
advokatų	9.200;		

Viso labo arti 2 milijonų! Ir tai vieno Deržinskio paliepimu, o kiek dar kitų įsakymais žuvo?

Bolševikai skleidami žinias, jog mes lietuviai kraugeriai, delto, kad neleidiame komunistams mūsų inteligentus išplauti ir pakartoti tai, ką jie padarė Rusijoje. *Mes kraujageriai!!!* Ot, juokai!

Bolševikai nežino, kad Lietuvoje gyvena Dėdė „viską žinąs“, kuris žino ir jų nusidėjimus ir kuris Pavasarininkams viešai praneša, kokie jie užmušėjai ir veidmainiai. Kitą syk tegul jie būna atsargesni su savo melais ir tegul nebebando apdūmti mūsų jaudinimui akis, nes Dėdė tuojaus įrodys jų melagingumą.

Dėdė „viską žinąs“.

Iš Lietuvos.

Kada turėjo įvykti komunistų perversmas. Iš rastos passuimtus komunistus medžiagos aiškėja, kad sukilimas turėjo įvykti per Kalėdų šventes. Jam ruošti buvo atvykę iš Rusijos Kapukas, Angarietis ir kiti žymūs komunistai. Be jų samokslu priešakyje stovėjo aktingi vietiniai komunistai, kaip Karolis Požela, J. Greifenbergeris, Kallenda, Abramavičius ir kiti. Sukilimo tikslas buvo įvesti sovietų tvarką Lietuvoje ir sujungti ją su Rusija. Pasuimtuosius rastas sąrašas asmenų, kurie turėjo būti išžudyti arba suimti. Sąraše figūruoja visa eilė buvusiųjų ir dabartinių ministerių, žymesnių visuomenės ir partijų veikėjų ir Seimo atstovų. Savo priešams išžudyti komunistai buvo suorganizavę įvairiose Lietuvos vietose teroristų žudytųjų grupes. Kaune buvo teroristų centras, kuriam vadovavo žinomas teroristas, žydas Rafal Carny.

Iš pačių tų kruvinojo žygio rengėjų komunistų keturi: 1) Požela Karolis, 2) Čarny Rafael, 3) Greifenbergas Juozas ir 4) Giedrys Kazys, 24 gruodžio karo lauko teismo sprendimu sušaudyti.

Lietuvos komunistams 50 mil. litų iš Maskvos. Užsienių laikraščių pranešimu Sovietų Rusija paskyrusi 10 mil. rublių bolševikiškai propagandai ir komunistiškųjų kovos būrlų steigimui Lietuvoje. Štai ką teikia Rusija Lietuvai.

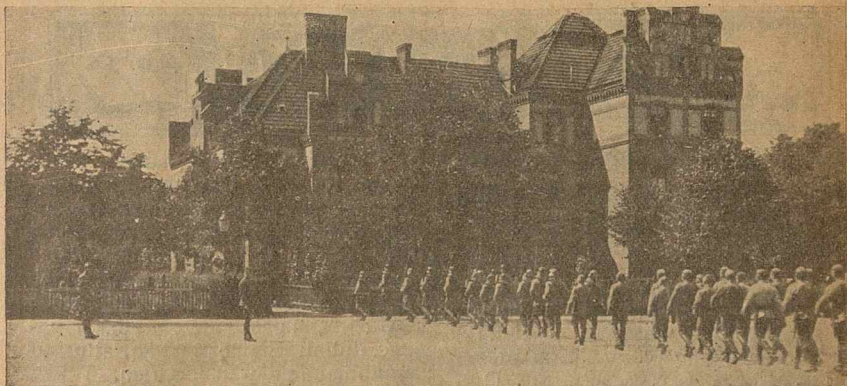
Lietuvon artinasi pavojinga gripo epidemija. Europos pietuose nesena

pradėjo siausti gripo epidemija, kuri labai išsiplėtė. Paryžių deliai mirimų nebeištenka karstų. Ši liga jau perėjusi Šveicarijon ir Vokietijon. Tuo būdu ji nebetoli Lietuvos. Ši liga yra tuo pavojingesnė, kad jai gydyti medicina nežinanti jokių vaistų. Ši liga yra labai lengvai užsikrečiama ir suserga daugiausia peršalusieji; taip pat ji ypatingai plečiasi vietose, kur yra daug žmonių krūvoje ir tarp biednuomenės. Latvių spauda labai tuo dalyku susirūpino.

Lietuvos savanorių kongresas. Š.m. sausio 8 ir 9 d. Kaune, Liaudies Namuose įvyko pirmasis savanorių kongresas. Kongresas buvo gana skaitlingas ir atstovai atsidėję svarstė ekonominius ir kultūrinius klausimus.

Kauno radio stotis. Sausio 5 d. Kaune įvyko tarpžinybinis pasitarimas radio programai nustatyti. Nutarė dažniau duoti paskaitų, muzikos programų ir kitokių įdomių dalykų. Mokesnį abonentams nustatė 24 lt. metams už dektorinį priimtuvą ir 60 lt. už lempinį. Paaiškėjo, kad Lietuvoj radio priimtuvų esama apie 3000.

Sveikiniai Respublik. Prezidentui p. A. Smetonai. Respublikos Prezidentą p. Ant. Smetoną, pradėjus jam eiti savo pareigas, pasveikino, asmeniškai ir telegramomis iki sausio 1 d. 112 asmenų, atstovybių, bei organizacijų. Nuo „Pavasario“ s-gos sveikino Prof. J. Eretas ir O Labanaskaitė.

Iš kariuomenės gyvenimo:
gražios, medžiais apšadintos kareivinės ir grįžtantieji iš užsiėmimo kareiviai.

— **Ministeris pirmininkas** spaudos atstovams pareiškė naujosios valdžios uždavinius. Jis pasakė, kad vyriausybė dirbs tik su tais, kurių tikslai sutaps su tautinės vyriausybės tikslais. Vyriausybė griežtai reikalauja iš kiekvieno Lietuvos Valstybės, Lietuvių Tautos ir Jos Tikybos gerbimo. Kiekvienas pasikėsinimas prieš šias šventoves bus visu smarkumu baudžiamas. Vyriausybės tikslas esąs atgauti Vilnių, todėl Vyriausybė eisianti su tais, kurie Vilnių Lietuvai pripažįsta.

Naujoji Lietuvos Vyriausybė pareiškė, nekeisianti užsienių politikos. Toks pareiškimas nudžiugino Rusiją ir nustebino Lenkiją, kurios tikėjosi atmainų.

— **Sleževičius ir Požela** su šeimynomis išvažiavo į užsienį.

— Biržuose kamunistai buvo sudarę būrį teroristų iš 400 žmonių. Iš jų

100 buvo kariškiai, kurie turėjo įvesti komunizmą Biržuose. Jų vadas buvo Daubaras. Jis gaudavo daug pinigų iš vienos svetimos valstybės.

— **Pulkininkas Grigaliūnas-Glovackis** vėl priimtas kariuomenėn.

— Vėl išėjo buvusios valdžios sustabdytas „Ūkininko Patarėjas“.

— Gruodžio 27 per Suvalkijos vakarus perėjo smarki audra. Sutraukyta telegrafo vielos, išvartyti stulpai.

— 1926 m. į Valstybės iždą įplaukė 207,900,000 litų. Išlaidų padaryta 199,900,000 litų. Taigi gruodžio 1 dieną ižde buvo 8 milijonai litų pertekliaus.

— Kauno karo komendantas įsakė visiems piliečiams suvesti į policijos nuovadas visų rūšių ginklus. Nusizengusieji šiam įsakymui bus baudžiami ligi 5000 litų.

S-gos met. Konferencija įvyks laike užgavėnių. Renkitės!

Kıtame numeryje bus plačiai ir smulkiai pranešta.

KRONIKA

— Visiems sveikinusiems Kaėdų švenčių proga redakcija bei C. Valdybą širdingai dėkojame.

Red. ir C. Vald.

— Pavasarininkų vardu sveikino naujai išrinktąjį Valstybės Prezidentą *Antaną Smetoną* c. v. pirmininkas D-ras. Eretas ir c. v. sekretorė Ona Labanauškaitė.

— Kun. Antanas Steponaitis, buvęs Mariampolės Rajono Vadas, kuris Amerikoje Vilkaviškio Vyskupijos Dvas. seminarijos reikalams surinko 23 000 u virš dolerių, po jo sugrįžimo jo lks. Vilkaviškio Vyskupo Karoso paltas į kanauninkus. Prašome naujo anauninko ir nuo „Pavasario“ Vyr. Centro priimti širdingiausių linkėjimų. Rašome ir ateityje jaunimo nepa-rinšti.

— Įvykusioje prieš naujus metus Kaune Katalikų Darbuotojų Konferencijoje dalyvavo nemaža ir „Pavasario“ Sąjungos vadų, tiek iš rajono, tiek iš kuopų. C. V. pirmininkas laikė paskaitą apie jaunimo organizavimą, kurioje palietė reikalingumą kurti atskiras sąjungas ir mergaitėms ir vyrams, didinti religinę praktiką, stiprinti jaunuolių pilietinį susipratimą. Toliau buvo raginta rūpintis vadų išsiau-klėjimu. Šios mintys konferencijos prie-lankiai sutiktos.

— Buvęs „Pav-lo“ redaktorius ma-lionusis J. Keliuotis, einantis aukštus mokslus Paryžiuje, labai pasilgęs Lie-tuvos, visų pavasarininkų (ypač pava-sarininkų) visų gerųjų „Pav-lo“ ben-dradarbių...

Jo adresas: Mr. J. Keliuotis, Paris (VE) 15, Rue Berthollet, 15 Hotel du Monde, France.

MŪSŲ VEIKIMAS

Biržų rajono „Pavasario“ kuopų konferencija.

Darbas ėjo gana gyvai ir aptarta daug varbių klausimų. Pirmiausia buvo kuopų ats-ovų pranešimai apie savo darbuotę, tikslus ir uopų apystovas.

Paskum pranešimus darė rajonas, kuris su-engė kongresą, įsteigė biurą ir t. t. Pasibai-us pranešimams p. Kazėnas laikė paskaitą ma „Abstinentai ir pavasarininkai“.

Be to, aptarta metinė S-gos konferencijos aikalai ir jubiliejinio kongreso. Įnešta ragini-ų ypatingai rengtis prie kongreso: sportuoti, ganizuoti choras ir materialiai prisidėti.

Tolimesniam veikimui nutarta steigti va-karinis kursus, kilnojamas knygy-nus, skai-tyklas, liaudies u-tą ir koperatyvą. (Reikia laukti, kad šiauriečių patvarumas visus nutari-mus įvykdyd, o tai didelis šuolis. Red.).

Baigiant p rmininkaujantis perdavė linkėji-mus nuo Centro V. pirm. D-ro Ereto ir baigė posėdžius pavasarininkų himnu.

P. Audzijonis.

Rašiusiems iš *Skaisgirių, Krekenavos, No-tėnų, Naumiesčio* (Tauragės), *Staktiškės, Telšių Trakiškių, Tauragnų, Seirijų* ir kitur dėkojame už žinias, o ypačiai už išreikštą užuojautą mūsų

D-ras Julijus Bielskus.

Uolus Vytis, buvo Lietuvos konsulas New-Yorke. Sleževičiaus nelaimingos atminties (13-asis!) ministerių kabinetas jo vieton paskyrė žydą. Tuo žygiu labai pasioiktino visi Amerikos Lietuviai katalikai. Mes linkime D-rui Bielskui! Vėl užimti senąją vietą ir su Vyčių ekskursija mus aplankyti.

studentijai, nukentėjusiai lapkričio 21 d., bet kadangi žinios daugumoje jau pavėlavusios, tai talpinti nebegalime. Pagirtinas jaunimo jautrumas ir nuoširdus, bet griežtas protestas prieš barbariškas idėjas prieš kovos priemones.

Šveškšnos rajonas turėdamas apsileidusių kuopų ir norėdamas jas išjudinti, gruodžio 8 d. Naumiestyje sušaukė rajoninį susivažiavimą. Atstovų atvyko iš kuopų — 50. Nutarta steigti skaityklas, knygynus ir visomis jėgomis platinti „Pavaris“. Po posėdžio Naumiesčio kuopa surengė atstovams vakariene.

A St-kas.

Iš sodžiaus studentų gyvenimo.

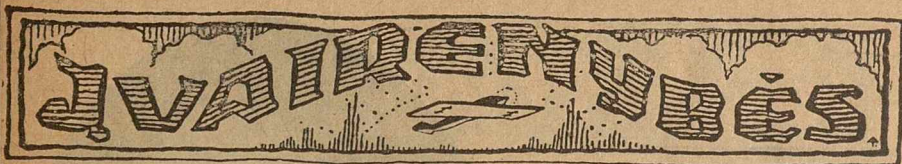
Viešniai 1926 m. lapkr. 21 d. Viešnių k. sušaukė valsčiaus kuopų susirinkimą... Ta proga įvyko iškilmingas Valančiaus Liaudies Universiteto atidarymas ir mokytojo p. Mačernio paskaita apie žmogaus sielą. Klausytojai salėje netilpo.

Kaimynas

Galžiūnai (Biržų rajonas). Čia jau suvirste 10 metų, kaip veikia „Pavasario“ kuopelė. Šiais metais valdybą sudaro: pirmin. — Julė Baronaite, sekret. — Bronė Valuntonytė, kasininkė — Em. Šukytė, vic-pirm. — M. Likaitė ir knyg. Alf. Gesevičius. Kuopelėje yra 16 narių. Turi ir savo knygyną.

Nuo lapkričio m. įsteigtą ir veikia triskart savaitėje vakarniai suaugusių kursai. Kur suose dėstoma: lietuvių k., aritmetika, geografija, istorija, gamta, agronomija, higiena ir etika. Kursų vedėjas mok. Al. Januševičius, lektoriai: stud. Jonas Narvydas ir p-lė Emilija Narvydaitė. Kursistų yra lig 30 asmenų, daugiausia (20) vyrų. Taipgi gaila, kad mažai kursų telanko vietos pavasarininkės.

Š. m. lapkričio m. 21 d. kuopelė surengė vakarą. Vaidino 4 veiks. scen. vaidelį: „Laisvės kovotojai“ ir sugalvotą 1 veiks. komed. „Barzdaskutys“ (be žodžių). Parodyta pora gražių gyvųjų paveikslų. Liaudies choras gražiai pdainavo keletą liaudies dainelių. A. Berželis

Radio telefonas.

Šiais metais sausio mėn. 7 d. atidarytas komercinis (prekybinis) radio telefono susisiektis tarp Amerikos Jungtinių valstybių miesto New — Yorko ir Anglijos — Londono. Pirmąjį Pasikalbėjimą turėjo tų miestų burmistrai. Po to kalbėjosi laikraščių redaktoriai, bankininkai ir politikai. Už pasikalbėjimą radio telefonu nustatyta kaina po 25 dolerius per minutę. Pirmąją pasikalbėjimo dieną pavartota daugiau kaip 100.000 žodžių.

Juokas.

Klausimas delko žmogus juokiasi, domino mokslininkus, ir jie mėgino rasti tam priežastį. Senovės Romos rašytojas Aderisus pastate gana įdomias ir gal kiek vertingas tezes: „Kas juokiasi garsu „a“ — yra nuoširdus ir pasitikis; nuobodus žmogus juokiasi „e“, arba „i“; kuris sujungia „a“ su „o“, — yra drąsus net iki nepadorumo; kuris juokiasi aiškia „o“, yra dosnus; bet prie „u“ pažįstama šykštuolis ir veidmainis. Tarp asmenų, kurie juokiasi garsais

„a“ ir „o“, gi kitas „o“ ir „i“ esama vieno kitam simpatijos; jei jie yra priešingų lyčių, tai jie vedę puikiai sugyvens. Drūti, riebus asmuo juokiasi storiau už liesus. Balsus ir pavojingas yra tas, kuris niekuomet nesijuokia. Klastos ir neapykantos pilnas, kuris juokiasi prispaustai ir kurčiai, kurio balsas, rodos neišeina iš vidaus, bet rūseną, kaip požemio ugnis.

Automobilio kova su jaučiu.

Laikraščiai praneša šioji atsitikimą: Š. m. sausio 4 d. keleivių automobilis važiuojo iš Ariogalos į Kauną. Netoli Kauno automobilis pasivijo žmogų, kuris vedė jautį ir karvę. Automobilui sušvilpus jautis pasibaidė ir leidosi bėgti automobilio priešaky. Taip jis bėgo apie porą kilometrų, pasižiūrėdamas atgal, ar toli jo priešas. Tik staiga atsigrižo priešais į važiuojantį automobilį ir trenkė ragais į matorą. Šoferis sustabdė automobilį, bet jautis nesiliovė badęs jo. Tik žmogui prisivijus bėkovojančius jautis nustojo puolęs automobilį. Sudaužyta automobilio lempa, sugadintas motoras ir subadytas šonas. Keleiviai visi išliko nesužeisti.

Reikia pakaušis pakrapštyti.

Galvosukis.

Surašyk 16 žodžių, kurie atsakytų į šiuos klausimus:

1. Kas vasaros vakarais pastebima pelkėse.
2. Koks žvėrelis gyvena upėse?
3. Ko daug yra miestuose?
4. Be ko batus nepasiuva bato?
5. Kas dreba Lietuvoje?
6. Pirmąkščio žmogaus ginklas?
7. Visų vartojamas maistas?
8. Kas žmones nuodija?
9. Kas dažniausiai geriama?
10. Kuo žmonės užsiniuodija?
11. Ką turi kiekvienas namas?
12. Kokių gyventojų yra ežere?
13. Ką turi kiekvienas laivas?

14. Gražiausias ir mylimiausias gyvulys?

15. Kas mokosi?

16. Lietuvos vienos upės vardas?

Be to, iš viršaus į apačią skaitant turi išeiti posakis, kuris yra dažnai iškabytas viešose vietose.

Kaip perkelti per upę vilką, ožką ir kopūstą?

Vienam vargšui žmogui atėjo reikalas parkelti keltu per upę vilką, ožką ir kopūstą, o keltas buvo tiek siauras, kad išsteko tik keltininkas ir vienas iš keliamaųjų daiktų. Ir be to, vilko su ožka ir ožka su kopūstu negalima kri-

voje vienu palikti. Kaip jis turėjo tai padaryti?

Galvosukiai.

1. Kur aš pasėdėsiu, tai tu ten nepasėdėsi! Taigi, kodėl tu ten nepasėdėsi?

2. Per šiaudą neperšoksi, brolau, jokiuo būdu!

Tai kodėl tu negali peršokti per tokį menkniekį?

Dzūkų Nykštis.

Kas išspręs pirmąjį — gaus pusę metų „Pavasari“. Kas — antrąjį — „Jau nam spaudos veikėjui“. Kas — trečiuosius — „Pavasario“ s-gos idėjiniai pagirdai.

Išspresta.

19 „Pav-rio“ numer. tilpusį galvosukį teisingai išsprendė ir gavo premijas: 1) *Vyt. Gira*, 2) *J. Klimaitis*. Dar teisingai išsprendė *K. Streinukis*. (Tilpusiųjų 18 nr. dar niekas teisingai neišsprendė). Galvosukis išsprestas šiaip:

Mindaugas
Aloyzas
Naujalis
Daukantas
Adomas
Giedraitis
Universitetas
Mickevičius
Allo
Strazdelis.

Skaitant kiekvieno žodžio pirmąsias raides iš viršaus į apačią, gausime žodį: Mandagumas.

Apie šiandieną pranešu rytoj.

Kartą ateina įsigėręs valdininkas įstaigon ir praneša savo viršininkui.

— Ponas Viršininke, aš vakar todėl neatėjau įstaigon dirbti, kad buvau girtas.

— Juk ir šiandien tu, latre, girtas!

— Apie šiandieną, ponas Viršininke, aš pranešu rytoj!

Skaudivilietis.

Nors nesugausim, bet išgąsdinsim.

Paupy, vienoje vietoje, meškerioja būrys žmonių. Praeivis, nustebeš sako:

— Nu, ką jūs laimėsit, tiek daug vienoje vietoje bemeškeriodami?

— Nors ir nieko nelaimėsim — atrėžia — bet užtat žuvis išgąsdinsim!

Skaudivilietis.

Truputį apsiriko.

Kaimietis buvo sukirtęs lažybų, kad suvalgys dešimtį silkių. Aštuonias silkes jis suvalgė, o dvi dar liko.

Pakaušį kasydamas jis tarė:

— Ot, čia truputį apsirikau: man reikėjo tuodvi silki po pirmu suvalgyti, tai nebūtų jos likusios.

Skaudivilietis.

Koja... koja...!

Du žemaičiai susitarė vieną sykį važiuoti Šiaulių miestą į turgų. Gera įsigėrę važiavo vakare atgal namo. Be-

ažiujant vienas užsigėdė dainuoti klausia: „Žina! ką brolau, kun nors ždainukim“. „Gera! atsakė antrasis! „Tu dainuk, o aš pritūravosiu“ ir avarė arklį smarkiau. Tuo sykiu pirminis įkišo į ratą koją, ir ėmė visa erkle šaukti: „koja...! koja...! koja...!“ antrasis pritūravodamas irgi šaukia: „Kojytėl.. kojelėl kojytėl.. kojelėl kojytėl kojelėl...“ Ir taip tūravodami ažiavo toliau.

K. Suktus,

Virpėjo, virpėjo!

Per Kalėdų šventės motina siuntė savo sūnelį pas dėdyną į vaišes. Sugrįžus vaikui namo, motina klausia: „Kuomi gi, Joneli, tavo ciocė vaišino?“ Vaikas atsakė: „Uždėjo ant duonos tokį kur virpa. Virpėjo, virpėjo kaip velnias, kol nuvirpėjo ir ištiško“.

K. Suktus.

Klausimai ir atsakymai.

Kl. Ar sesers ir brolių lygiomis dajasi tėvų paliktu turtu?

Ar seseris mažiau ir jei mažiau tai kiek dalį gauna?

J.S.

Ats. Paliktasis tėvo turtas dalinamas tarp likusiųjų vaikų lygomis dalimis jei testamente, kurį galėjo palikti tėvas, nėra nurodyta kitaip.

Kl. Ar reikės kada karluomenėje tarnauti jei naujokų ėmimo komisija nuskyrė į naujokų rezervą pirmą b?

„Pavasario draugas“

Ats. Kariuomenėje uereikės tarnauti, bet kilus karui Tamsta būsi šaukiamas.

Atsiusta paminėti

Putinas, Tarp dviejų Aušrų Kaunas 1927 m.

Putinas—didžiausias Lietuvos poetas yra Lietuvos Universiteto Teologijos-Filosofijos fak. profesorius. Šis eilė-

raščių rinkinys yra trečias jo raštų tomas (kiti: Putino raštai I ir II tomas). Pavasarininkams patariame jo raštus įsigyti ir skaityti.

Pasikalbėjimai su bendradarbiais.

Visiems Geriesiems „Pav-io“ Bendradarbiams.

1927 metus pradedame su didele energija ir su pulkiančiomis viltimis.

„Pavasaris“ šiais metais turės sukstėti visu savo gražumu.

Pavasario širdis turės plakti vienu metu su jaunų žmonių, žmonių tikrai jaunų ir liepsnojančių troškimų ir lealų grožybėmis, širdimis.

Tačiau redakcija be jūsų, Mielieji bendradarbiai, — bejėgė. Tik jūs, o ne kas kitas galite padaryti laikraštį įpinu išminties ir trykstančiu gyvybe.

Tad redakcija laukia nuo jūsų viškeriopos paramos. Visą rašykite,

visą kas moksliška, kas tautiška, kas gyvenimo praktikai ir sielos išganymui reikalinga. Visą, visą, ko jaunimo protas jausmai ir vaizduotė yra ištroškus...

Jūs kilniai pasitarnausite jaunimui, o redakcija šimteriopai jums bus už tai dėkinga.

Be to, šimet be eilinių „Pav-io“ numerių išeis dar vasaros laike jubiliejinis Almanachas ir per užgavėnės linksmas užgavėninis numeris. Čia ypatingai laukiama jūsų pagalbos. Užgavėnės ne be pertoliausiai, tat siųskite tam numeriui medžiagos, kad jis būtų tikrai užgavėnimis.